

Lapilastria

ELECCIONS AL PARLAMENT

CAIXA D'ESTALVIS

PROVINCIAL

DE GIRONA

LAPILASTRA

Revista mensual de Bescanó

CONSELL DE REDACCIÓ

Angelina Casadevall, Josep Boada, Joan Vivó, Joan M.ª Viader, Pere Magrià, Dolors Vilert, Imma Clos, Assumpció Vivó, Josep Palou i M.ª Angels Vilaplana.

HI COL.LABOREN:

Jaume Casademont, Lluís Vigué, Jaume Gascon i Rodà, Josep Fusés, Josep M.ª Masmiquel, C. Esportiu Bescanó, Ernest Planagumà, Alba Bescanonina, Anna Cabané, Vicens Planella, Francesc Frigolé i Fortià.

PORTADA: Imma Clos

FOTOGRAFIES: Pere Magrià.

MARÇ 1980 - Any 2 - N.º 11

Imprimeix: PAGÈS-IMPREMTA-ANGLÈS

Dipòsit Legal: 315-79

SUMARI

Editorial - pàg. 3
 Notícies i Comentaris - pàg. 4 i 5
 Qui promet molta mel - pàg. 6
 Cròniques del Senat - pàg. 7
 L'Entrevista - pàg. 8 i 9
 D'ací i d'Allà - pàg. 10
 Música-Jazz - pàg. 11
 Un artista a Montfullà - pàg. 12-13-14.
 Lliçons de Català - pàg. 14
 Víctor Català - pàg. 15
 Esports - pàg. 16
 Encara fa sol - pàg. 17 - Eleccions a Alba Bescanonina, pàg. 17
 Eleccions al Parlament de Catalunya - pàg. 18
 De la Carretera de la Vergonya i del Tren d'Olot - pàg. 19
 Atletisme - pàg. 20
 Bústica de LAPILASTRA - pàg. 21
 Passatemp - pàg. 22
 Racons de Bescanó - pàg. 23

LAPILASTRA NO ES FA RESPONSABLE DE LES OPINIONS DELS SEUS COL.LABORADORS.

Editorial

Altre cop a votar. Veus aquí un comentari que la gent repeteix aquests dies. I és que efectivament, dona la impressió que en poc temps volem recuperar-ne d'altres d'absentisme forçat. Però si bé és cert que per posar en marxa les institucions que desitgem són necessaris aquests passos, el que fa pensar és aquest desencant que molts tenim davant d'una nova convocatòria electoral. Desencant i frustració a l'hora d'unes il·lusions que no acaben de prendre forma i si bé hi ha una crisi econòmica que enfosqueix el panorama no és menys certa la desconfiança creixent amb uns polítics i uns partits que fan del seu personalisme part massa important del seu programa.

Hem tingut dos anys de Generalitat Provisional i si bé la figura indiscutible del President Tarradellas, al que el poble de Catalunya li haurà de reconèixer algun dia la seva abnegada tasca, li ha donat credibilitat no es veu clar qui el pot succeir. En definitiva però, el problema no és pas d'una persona, doncs si en aquest temps Tarradellas ha mantingut a tota costa un govern d'unitat a partir d'ara això no serà així i ha arribat l'hora que un partit imposi el seu programa i aleshores el que està en joc és un model de societat. Això hi ha molta gent que ho té clar i és probable un augment considerable de concurrència a les urnes respecte anteriors convocatòries i si bé els programes en molts casos són confusos i fins i tot intel·ligibles els conceptes dretes i esquerres sí són assimilables a unes determinades sigles.

I és francament interessant veure quin serà el tomb que agafi Catalunya en aquests moments que en diversos països d'Europa hi ha en cert canvi de poders i en els que la dreta sembla refer-se d'una crisi sortida d'un maig del 68 revolucionari. Així els espectaculars canvis de Suècia i Portugal, la fortalesa de Mrs. Thatcher a Anglaterra, la puja de Strauss a la RFA o conceptes com el que la Nova Dreta a França per citar uns exemples ben coneguts, no poden quedar al marge.

Un altre aspecte són les mateixes contradiccions i disputes dels partits que es presenten a les eleccions. Així està per veure el paper a jugar dintre l'electorat socialista, la presència del Partit Socialista d'Andalusia enfront del PSC-PSOE. O que partits com UCD i Convergència, en el fons es diputin una mateixa clientela essent la qüestió de matís l'èmfasi més o menys nacionalista o en definitiva l'excessiva dispersió de partits i tendències que denoten uns afans personalistes que confonen l'electorat.

El 20 de març és a prop i cal que tots votem amb consciència i reflexió pel bé de Catalunya.

Lapilastro

NOTÍCIES I COMENTARIS

Per mitjà d'uns veïns de Bescanó s'ens va aconsellar que un dia que tinguéssim temps, anéssim a passejar per la carretera que va des de la platja d'en Joga fins a la resclosa vella de la fàbrica, per tal de poder admirar la gran quantitat d'escombraries que allà hi havia. Al primer moment vàrem pensar que allà no eren terrenys de Bescanó i no d'auríem per tant de parlar-ne. Però més tard, hem cregut que hem de parlar-ne i molt, i al mateix temps DENUNCIAR a qui sigui, que allò s'ha convertit en un gran magatzem d'escombraries i deixalles de Bescanó, ja que el que hi ha allà terra escampat procedeix quasi tot del nostre poble.

Només hom s'hi ha de passejar i podrà adonar-se tot seguit de què des de revistes velles de LAPILASTRA, inclús amb faixes d'envío al subscriptor amb l'adreça completa, fins a sobres de correspondència, fan que veiem sense cap mena de dubte que tot ve de BESCANÓ

Endemés s'hi troben gran quantitat de galledes, cossis, watters, lavavos, matalassos, somiers, pneumàtics vells, cabells procedents d'una perruqueria de senyores del poble, roba vella, etc. etc.

Hi estàrem fent el reportatge tot el diumenge dia 17 al matí, i és aquest el motiu pel que podem denunciar-nos a nosaltres

mateixos veïns de Bescanó, pel fet que disposem de varies fotografies agafades amb tele-objectiu, sense ser vistos, de cotxes que allà arribaven per buidar-hi immediatament les deixalles de casa seva, com si no passés l'escombriaire a recollir-les-hi; i per cert viuen en carrers molt cèntrics.

Què us sembla si en una propera edició publiquem aquestes fotos?...

Tal i com vàrem anunciar el passat mes, el nostre veí i col·laborador en FRANCESC FRIGOLE I FORTIÀ, va exposar els seus quadres a la Galeria 4 Gats, de Barcelona. Les nostres primeres autoritats locals, el Batlle Sr. Joan Carreras i el Tinent d'Alcaldia Sr. Miquel Comerma, es desplaçaren a la ciutat comtal per visitar-la. La Galeria 4 Gats es troba al Carrer Montsió n.º 15, i és un carrer travesser des de la Porta de l'Àngel a la Via Layetana, és a dir, ben cèntric. Els preus dels quadres van des de les 12.000 a les 35.000 ptes.

El passat dia 19 de febrer va arribar destinat a Bescanó, el Sargent-Comandant d'aquest lloc Sr. JOAN LARA DIAZ, al qui des d'aquestes planes li donem la més sincera benvinguda al poble, tot fent-li saber, al mateix temps, que pot disposar de LAPILASTRA pel que desitgi. El Sr. LARA fa ja quinze anys que viu a Catalunya, havent ocupat destins a Girona capital, i a Campdevàrol.

Podem veure aquí tot un equip de gent. El Senador Francesc Ferrer, el Diputat Lluís M.ª de Puig, tots dos dels Socialistes; en Josep Critòfol, Redactor de LA FARGA de Salt, i en Pere Magrià redactor de LAPILASTRA. La foto és ben curiosa degut que tots quatre han estat anys treballant a una mateixa empresa de Girona. No obstant, sovint troben un moment per fer un bon sopar.

Una bona notícia per a tothom, és que ben promptament quedaran asfaltats al poble tres carrers, que són el Passeig Sambola a l'entrada del poble; el carrer Nou, i el de Mn. Cinto Verdaguer. El que sembla serà el capdavanter, el Paseig Sambola, farà realment una molt bona impressió al vianant que arribi al poble, i especialment als visitants que segueixen els equips de futbol, i que desgraciadament fins ara donava molta mala impressió. Sens dubte que la paga que deurà fer el Sr. CROUS, serà bastant "impressionant".

FORTIA, en 4 Gats

Se me antoja que en la pintura de Francesc Fortià la soledad vibra con un acento delgadísimo, como si quisiera revelarnos desde el silencio el misterio de ese mundo de angustia que llevamos auestas, que es el mundo interior. Sus personajes, que ni personajes son siquiera, encierran acaso una idea, un recuerdo, la necesidad de que algo empiece a tomar cuerpo o forma, pero se nos escapa: lo adelgaza la noche de nuestro pensamiento, hasta dejarlo convertido en una línea de color que se mezcla con otro. Pero de él queda ese «grito lanzado en un espacio sin límites ni formas» —¿la soledad absoluta?— como dice Angel Bonet i Cañadell.

Reproduïm de "LA VANGUARDIA" l'opinió que el crític d'art Fernando Gutiérrez va fer de l'exposició d'en Francesc Fortià a Barcelona

Novament, i a l'entrada del poble, dos nous rètols ens avisen que ens trobem a la Carretera de la Vergonya.

Un comenta que n'estem ja farts d'aquest "traqueteo", i l'altre que volem una N-141, però amb menys "vergüenza". Algun dia haurem d'obrir una exposició en un gran local per tal de poder admirar la gran col·lecció de fotos dels cartells que arreu de la carretera han aparegut en els darrers mesos, ja que es pot dir que les tenim totes. Sembla, però, que el pintor en fa més que nosaltres fotografies

En una crònica que portava PUNT DIARI fa uns dies, es comentava la total absència d'un pont o pas per on es pogués travessar el riu Ter. Valgui aquesta fotografia per a demostrar que no tenen raó. Aquest pont o passera es troba entre la resclosa de la fàbrica Gróber i la Platja d'en Joga. Aprofitem per fer saber que és un lloc ideal per anar a fer-hi fotos per la bellesa del paisatge que envolta el pont.

Ha estat agraciada amb el n.º 424 corresponent al "BURRET" del sorteig de la CAMPANYA contra la FAM, la família Ciurana-Gayolà.

Enhorabona!

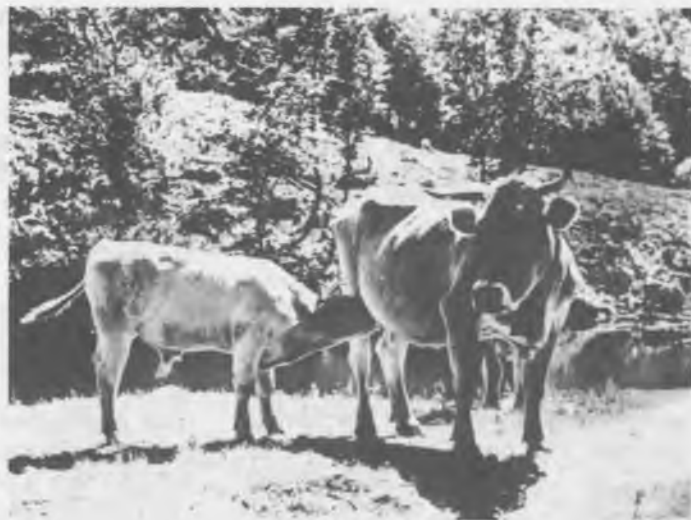
El n.º 274, corresponent al 2.ºn premi ha tocat a la Sra. Lurdes, veïna del carrer St. Antoni.

Enhorabona!

Els alumnes de la 2.ª Etapa agraïm sincerament a totes les persones que han col·laborat en aquesta Campanya contra la Fam.

Gràcies.

La Comissió del Col·legi Dr. Sobrequès

JOSEP SEGUR I PERACAULA, guanyador d'un concurs de fotografia.

El nostre veí i amic es va fer mereixedor del primer premi del concurs de fotografia que convocà l'Empresa Sanyo a nivell de totes les seves delegacions arreu d'Espanya.

Mostrem la fotografia amb la que va mereixer el guardó aconseguit a través d'un negatiu. Magnífic treball i magnífica fotografia.

Enhorabona Josep i continua amb la teva afició.

El nostre company de redacció JOAN VIVÓ I MARTINELL va celebrar les seves noces el propassat dia 9 de febrer, a l'església de Santa Maria de Palau (Girona).

Des d'aquí la nostra enhorabona per ell i la seva muller M.ª José Carreño Fajardo.

QUI PROMET MOLTA MEL...

Quan hom està inclinat, per tarannà natural, a dir les coses com són, i s'ha d'expressar amb mitges paraules li és molt difícil de fer-ho. Prefereixo, per tant, remarcar-ho al començament. Sé que la vida ens utilitza moltes vegades igual que els guarniments els matxos, i se'ns produeixen nafres, però per sort aquestes no duren tant com la vida mateixa. Procurar, doncs, de posar els punts sobre les (i), ja que de cua d'ull em sembla que pesa més que un burro mort, un escrit de LAPILASTRA que parlava del nudisme, i el que pretenc és que no ens deixem esquilcar.

El meu intent (tandebó pugui lograr-ho) és que no plogui sobre mullat, i amb les meves pobres reflexions evitar, si és possible, que hi hagi qui vegi blanc el que és negre, o que el llegir faci perdre l'escriure. El que no puc és esquitxar la mosca, ni dir posam-ho aquí que no tinc butxaques, perquè sé perfectament que "amb cebeta i llomillo es pot fer un bon platillo".

He llegit en el número 9 d'aquesta revista, que cada dia hi ha més gent que li agrada banyar-se sense res al cos. Segurament és una opinió bastant personal, ja que dotze anys fa que estic fent temporada a la Costa Brava i no he vist, de moment, un sol cas de nudisme. És bastant natural, doncs, que l'esmentat escrit m'hagi remogut el cuc de l'orella, i em fa pensar, que dec anar pel món amb una sabata i una espadanya.

El que sí són figures d'un altre paner, és pensar que existeix o pugui existir alguna platja on es practica, i que aquestes siguin aptes per algun mestre-tites o algun estiracordetes que tingui que desmamar-se. Però com que en la meua joventut cantàvem "Baixant de la Font del Gat" i la "Marieta de l'ull viu" tinc l'opinió (i no estic carregat de punyetes), que deu semblar un corral de conills, i que la seva sentor deu ser bastant molesta. Dic això, perquè sé que el morter sempre fa pudor d'allis; i és sabut de tots que: "l'allioli negat és per donar-lo al gat".

Del que no hi ha cap dubte és que el món és immensament bonic, i que nosaltres mateixos fabriquem la nostra pròpia destrucció. Se'ns diu que el Ministeri de l'Interior, fa dos anys, va autoritzar-ho al Club Català de Naturisme, i jo no estic, naturalment, prou capacitat per contradir aquesta autorització. Però se'ns remarca que un punt dels seus Estatuts, diu: *Perseguir finalitats de salut física i mental*, i que té rigorosament prohibit, *totes les activitats de tipus polític o religiós*.

Això sí que em fa pensar que és entrar el carro per la finestra, i que aquí sí que hi falta un bull com les

guixes. La veritat és que em fan pampallugues els ulls, i no tinc altre pensament que demanar a Déu "que hi faci més que nosaltres". No crec que sigui fer el préssec si opino que ara per ara, el cap és el lloc on hi tenim la ment, i el portem sempre descobert. La salut física no tinc cap dubte que la podem realitzar sense la necessitat d'ensenyar les galtes de seure; en quant a les activitats polítiques o religioses, dubto molt (posem per cas) que podem arribar a donar conferències o xarrades culturals amb completa nuesa de cos. Això em faria pensar en el cloqueix d'un lloca, i em faria perdre l'oremus. Seria igual que menjar-se una sopa freda.

En quant als punts de vista dels Ajuntaments democràtics, tant els que han dit que no com els que han donat el silenci per resposta, segurament opinen que és millor "el dinar reposat i el sopar passejat". O pensen que això seria posar un pegat en un banc, i prefereixen fer taules, abans que els facin entrar el clau per la cabota. O tal vegada també trobem il·lògic que hi hagi qui s'entossudeixi en fer semblants exhibicions, i que això és un problema petit i sacardí per tenir-lo en compte.

De totes maneres, és passar-se de mida quan se'ns diu: El que jo no comprenc és que s'hagi d'estar en terrenys tancats, ja que crec que *el nudisme, és una cosa natural i no s'ha d'amagar*. La veritat és que es necessita tenir galtes de ral per digerir-ho, però ja es diu, i amb encert que no nodreix el que esmenjainó el que es paeix". Però això és de mal pair. En un obrir i tancar d'ulls em dono compte que dec ser un aprenent d'adroguer, ja que en el meu propi domicili quan tinc de canviar-me de roba, ho faig a la meua habitació. No trobaria normal fer-ho a la cuina.

En quant a això d'estar completament segur que hi ha una immensa majoria de gent *massa culte i refinada*, que escolta acudits verds, va al cinema a Perpinyà, compra pel·lícules pornogràfiques i revistes del mateix caire, dir que són un munt de trau-

matitzats i inhibits, que els hi falta quelcom tan fonamental com és el respecte al ser humà integral, i per si no o saben, compost de ment i cos, em fa l'efecte d'una galleda d'aigua freda, perquè quan llegeixo atzagaia-destic quatre o cinc dies que tinc restrenyiment.

I no càpiga dupte que si una persona és culta (que vol dir que té cultura) sap perfectament que té ment i cos: i això no li priva que en la seva intimitat, escolti acudits verds, llegeixi pornografia o tingui les necessitats sexuals que corresponguin al seu sexe. I dic tot això, perquè per saber, s'ha de cremar oli.

No podria acabar, i crec que no està fora de lloc, opinar que està escrit (l'escrit a què faig referència) amb un concepte ple de joventut, potser interpretant un "voler ser lliures" crit que s'utilitza molt avui dia. Som de dues generacions diferents. Ho sé, perquè jo també he estat jove, tinc encara el cor jove, però sé perfectament que hi ha en el transcurs de la vida diferents etapes en què hom veu les coses sota un punt de vista i quan han passat els anys aquests li han demostrat que estava completament equivocat. El dia que tens als teus braços un infant que és teu, fruit de l'estimació a una dona que és la teva, desitges per a ell el millor, llavors et dones compte, que aquesta vida que és tan bonica, no pot anar de cap per avall, ni a les palpentes. La vols, la desitges amb tota l'ànima, molt millor del que tu l'has viscuda perquè saps perfectament que a les palpentes no es veu res.

No desitjaria res més que allà on la ploma comenci a esfumar-se, s'airequin els fonaments d'unes bones reflexions. Se'ns diu que vivim al primer pis baixant del cel, no sé fins a quin punt és cert, però el que sí vaig aprendre de petit, és que Déu va crear les ombres perquè es destaqués més la llum.

Els catalans sabem molt bé que: "qui promet molta mel, acostuma a donar fel".

ERNEST PLANAGUMÀ I GARRIGA

TINTORERIA

Nuria

LAVANDERIA

Abans «Los Mil Colores»

GIRONA

Tallers: Pedret, 21 -Tel. 20 12 26
Carrer Nou, 31 -Tel. 20 22 43
Rda. Pare Claret, 21 -Tel. 20 48 34
B. Carreras Peralta, 8 -Tel. 20 17
Major de Salt, 22 -TEL. 20 50 81 83
(SALT)

Cuida més bé la vostra roba

20 de març: UN DRET I UN DEURE

S'apropa el 20 de març, dia en què s'elegirà el Parlament de Catalunya, de quin Parlament en sortiran el President i el Govern definitius de la Generalitat.

Aquest 20 de març és un dia molt important per Catalunya. És la primera aplicació del recent aprovat Estatut: recuperar les institucions del nostre país.

Es diu que la gent està cansada de tantes eleccions. Es diu també que quantes més eleccions pitjor anem. És cert que les coses no van bé, però no és veritat que en tinguin la culpa les eleccions. És necessari reestructurar el País, elegint la gent que han de dirigir les noves institucions. El fet d'haver passat molts anys sense eleccions és la causa de què ara s'hagin de repetir sovint. Però les eleccions no són causa ni de la crisi econòmica, ni de la inseguretat ciutadana, ni de l'atur. Les causes de tot això arrenquen de més lluny.

En un any haurem tingut tres eleccions: legislatives, municipals i ara Parlament, i un referèndum (l'Estatut). Són moltes les consultes electorals, quan no s'hi està acostumat. A Suïssa, el país més ben organitzat del món, en fan moltes més cada any; coses petites les resolen per consulta popular electoral.

Les quatre eleccions han estat molt importants. Primer es varen elegir els Parlamentaris que havien de representar-nos a les Corts (Congrés i Senat) de Madrid. Després la gent que havia de regir els nostres Ajuntaments. Més tard vàrem referendar l'Estatut de Catalunya, l'eina imprescindible per assolir el nostre autogovern i la recuperació de les institucions catalanes.

I ara és arribada l'hora de portar els homes i dones de les nostres comarques que hauran de governar Catalunya.

És evident la importància d'aquestes consultes electorals i aquesta vegada, el proper 20 de març, ho és molt més; és transcendental.

Els catalans hem arribat a la nostra autonomia admirats per tots els espanyols pel seny i seriositat amb què s'ha portat aquest procés autonòmic. I ara hem de demostrar, una vegada més, que fem les coses bé. I fer les coses bé, en aquesta avinentesa, vol dir anar a votar.

Tothom està neguitós per saber quin govern tindrem, qui serà el nou President del Generalitat, qui dominarà la majoria del Parlament de Catalunya...

Sens dubte és importantíssim el resultat. Catalunya agafarà un ritme o un altre segons sigui aquest resultat electoral; segons sigui i qui hi hagi al nou govern.

Però és molt més important que aquest Govern, aquest Parlament, sigui portat al poder per una votació massiva dels catalans. Sigui quin sigui el resultat, el més fonamental és que la participació sigui molt elevada.

El nou Govern té una gran tasca a fer, i de molt compromís. Cal que sigui un govern enfortit per un vot massiu per poder reclamar del Govern Central de l'Estat Espanyol un ràpid i complet traspàs de funcions, per tal que autogovernar-se Catalunya sigui un fet i no una il·lusió.

La presentació de candidatures no ha estat afortunada, no ha pas donat una prova de maduresa política. Més de cinquanta llistes amb més de 2.000 candidats per cobrir els 135 escons del Parlament, només serveix per desorientar a la gent.

En realitat i pesi a qui pesi, únicament són quatre els partits amb possibilitats de tenir una votació important

(UCD, Convergència, Socialistes i Comunistes). I d'aquests només dos tenen possibilitats d'èxit per obtenir la Presidència de la Generalitat: en Jordi Pujol per Convergència, o en Joan Reventós pels Socialistes.

El que té a molta gent intranquil·la en aquests moments és saber quins pactes donaran a qui la Presidència. Fins ara solament s'han dit dues coses clares: Que cap partit té fets pactes preelectorals i que Convergència ha declarat que no participarà en cap pacte on hi hagin els comunistes.

Queda, per tant, la incertesa del que pot passar. La campanya electoral, clarificarà posicions en conèixer els diferents programes de govern dels principals quatre partits. I després els resultats obtinguts portaran a la negociació a fi d'arribar a enteses que facin possible un govern que, valgui la redundància, pugui fer Catalunya governable.

Les enquestes pre-campanya assenyalen que el tema que té més preocupat a l'electorat català és la crisi econòmica. Això vol dir que la gent anirà a votar pensant en quina és la millor opció perquè l'economia de Catalunya pugui reeixir. En quina és la millor opció per evitar l'atur; en quina és la millor opció perquè les empreses tornin a invertir; en quina és la millor opció perquè puguin millorar els serveis.

Però, repeteixo, el més important d'aquesta consulta electoral és que la gent vagi massivament a votar. Aquesta vegada no hi val quedar-se a casa amb l'excusa de dir que com que les coses no van bé, no es va a votar. El que es queda a casa sense anar a votar, és el que de veritat ajuda a que les coses no vagin bé.

Els catalans hem de donar, una vegada més, prova de la nostra capacitat i seny, per saber què ens juguem en aquesta elecció.

L'article 23 de la Constitució diu que tot ciutadà té dret al vot. No diu que és un deure perquè el vot és lliure, però el 20 de març, la consciència de tots els catalans ens ha de dir que tenim un deure: anar a votar. Ens juguem el ser o no ser de Catalunya

JAUME CASADEMONT I PERAFITA
Senador per Girona

ESPINET

CINE - PUB - SNACK BAR

Carrer Ponent, 20 - Telèf: 42 06 93
ANGLÈS

L'ENTREVISTA

PER: PERE MAGRIÀ I POU

A través d'una carta d'un subscriptor, i veí de Bescanó, en la que se'm criticava una entrevista que vaig dur a terme el passat mes de juny, on es parlava de MN. RAMON FREIXAS I MERCADER, aprofitava també per fer-me adonar que no tenia gens en compte la seva dedicació per Bescanó durant els anys que ell en fou Rector de la nostra parròquia, vaig pensar tot seguit en dedicar-me a portar a l'Entrevista, unes planes on parlés del Sr. EX-RECTOR DE BESCANÓ, EN RAMON FREIXAS I MERCADER, actualment Rector de Montagut.

Naturalment, em vaig traslladar a Montagut per fer-li una entrevista per tal que em parlés de la seva estança al poble i m'expliqués quelcom del Bescanó d'aquells anys que jo recordo poc, però que no m'atreveria a dir si no hagués fet d'escolà alguna vegada amb ell, o vaig entrar fix quan arriba el nostre actual. Sr. Rector. Una cosa sí tinc realment clara, que fou MN. RAMON, qui em va batejar.

Les paraules de l'entrevistat em deixaren fred des del primer moment, degut que em sorprengué el molt que n'està ell assabentat de les coses que succeïxen al poble de Bescanó. És molta la gent que encara el recorda i el visita sovint. Em va dir molts de noms, inclús el d'un grup de jovent que tan sols fa dues setmanes l'anaren a veure.

Val a dir, abans de tot, que no em va ésser difícil localitzar-lo, ja que a la mateixa plaça on vaig aparcar per tal de preguntar per ell, aparagué per una catonada, i segons m'informà més tard, anava com quasi cada dia, a fer una petita excursió pels voltants de Montagut per tal d'estirar les cames i tornar a casa cap el tard. Si bé al primer moment no em va conèixer, més tard s'en recordà molt, i la seva emoció es feu palesa al saber el motiu de la meva potser inesperada visita.

Tot seguit vàrem anar junts a la Rectoria, on vaig saludar a la Sra. CARMETA que es va desfer amb elogis vers la gent i el poble de Bescanó, al qui recordava amb tot l'afecte, talment com si fós ahir que se'n va haver d'anar. Des del primer moment posà la cafetera al foc i vàrem prendre cafè i copa, al mateix temps que donàvem inici a una entrevista que es perllongà durant tres hores llargues, no sense haver-hi moments en què les llàgrimes apareixien a l'entorn dels ulls de MN. RAMON FREIXAS I MERCADER, RECTOR DE MONTAGUT i EX-RECTOR DE BESCANÓ.

— Tinc costum, Mn. Ramon, de demanar en la primera pregunta que faig als entrevistats, que em facin una petita explicació de com ha estat la seva vida fins aquest moment, concretament fins avui dissabte, dia 23 de febrer...

— No faltaria més. Mira, jo vaig néixer l'any 1904 el dia 4 de juliol, a Sant Esteve d'en Bas. Vaig estudiar al Seminari i en sortir-ne el primer lloc on vaig ésser destinat fou a Sant Salvador de Vianya, on vaig estar-hi any i mig; més tard, al meu poble, o sigui Sant Esteve d'en Bas, en plena República, l'any 1931. Després i fins l'any 1936

que esclatà la guerra, a Palafrugell, i per motiu de la guerra vaig restar amagat en dues masies de Sant Esteve. Un cop acabada la guerra em tocà MONTAGUT, fins l'any 1946 que em vaig traslladar a Bescanó, fins l'onze de novembre del 1956 que altre cop i per segona vegada a la vida, vaig tornar definitivament a Montagut.

— Li va saber greu haver de marxar de Bescanó llavors?

— A mi sí que em va saber greu abandonar Bescanó. Feia ja deu anys que hi era i vàrem fer aquell temps coses que costarien molt de fer ara. Per exemple, entre altres, vai lograr fer el campanar, posar-hi el rellotge, treure el Cementiri del lloc on estava, aixecar el Local Catequístic, obrir la volta de Can Mau, obrir també el carrer del costat del Local i d'altres que no recordo ara.

— Tinc entès que d'haver continuat vostè a Bescanó, ara no tindriem església nova. Que m'en diu d'això?

— NO, no la tindrieu. El projecte era el següent: El Dr. Cartanyà, llavors Bisbe de Girona, en el decurs d'una visita Pastoral, va dir-me què em semblava de reclamar a l'Ajuntament l'hort de la rectoria, que llavors era allà on hi havia el safareig. Jo li vaig dir que millor que no. Més tard optàrem amb l'Ajuntament per la compra de Can Sidrot i el seu pati per fer-hi una rectoria nova amb hortet incluit. Tot seguit feren el projecte d'engrandir l'església; més ben dit, dos projectes: un d'engrandir-la per davant, per el desmunt de la façana i allargar-la uns metres endavant, es parlà al mateix temps de comprar la casa de les Garrigues que hi havia davant i fet això quedaria una gran plaça enfront de l'església. Les Garrigues ja s'hi varen avenir a fer aquest

tracte ja que quedarem en què a elles els hi donaríem la vella rectoria per anar-hi a viure. L'altre projecte, que no va prosperar gaire, era el d'allargar l'església pel costat, i no hagués quedat gens bé. D'haver-se portat a terme el primer projecte a l'església hi hagués cabut el doble de gent i es conservava la pròpia de Bescanó i l'original del seu Patró.

— **Oi que llavors feien moltes festes a Bescanó i celebraven molts Sants?**

— Ja ho crec que sí! Comencàvem l'any amb Sant Macari, Sant Antoni, Sant Sebastià, Sant Isidre, Santa Margarida, Santa Llúcia i d'altres com la Minerva en el tercer diumenge de setembre, en que hi havia una gran funció del Santíssim i una gran processó. També feiem i celebràvem la Festa Catequística, el Setenari de Sant Josep, una setmana de conferències que, per tal d'assistir a les mateixes, la fàbrica deixava plegar als treballadors dues hores abans, tant el torn del matí, com el del vespre. En fi, moltes en celebràvem i sempre "sense ball", però feiem venir l'orquestra d'en Barnés a tocar sardanes a la tarda, i al matí els músics feien la passada amb els pavordes del Sant, per tal de recollir casa per casa quelcom per sufragar la festa. En total crec eren 8 a l'any a més de la Festa Major, és clar.

— **Per deixar Bescanó li varen obligar o va marxar perquè no li agradava?**

— Home, sí que m'hi varen obligar, ja que si me l'haguessin donat per parròquia, no hagués pas marxat. Tant don Josep com el Sr. Noguera, volien anar a demanar al Sr. Bisbe per deixar-me quedar allà, però jo els hi vaig dir que NO, que si em quedo a Bescanó m'hi he de quedar pel meu pes, en canvi si vostès van a demanar que em quedi, sí, m'hi deixaren quedar, però seré el Rector de la fàbrica i de la Central. En definitiva això no hagués anat bé pel poble. Llavors varen fer-se oposicions i donaren la plaça de Rector a Mn. Pere.

— **I ara n'està content d'estar a Montagut?**

— Sí. Molt. Sempre he estat content d'estar aquí. Ja abans n'estava quan hi vaig venir per primera vegada. Em tracten i m'han tractat molt bé sempre.

— **I a Bescanó, quan hi era, n'estava content del poble?**

— Ja ho crec que sí, i molt. Vaig estar aquells anys a Bescanó i no em va fer falta res de res; tot i que no tenia hort no em varen faltar mai les patates, ni cap verdura, ni res de res. Tan sols havia de comprar la carn i el pa i petites cosetes. Em deien sovint: Vostè Mn. Ramon, ja hauria de tenir un hort, però jo els deia: Ja el tinc prou l'hort i ben gran que el tinc; ja que em portaven coses de tot el pla. Jo de Bescanó, no tinc ni la més petita queixa de res.

— **M'han dit, i gairebé jo ho recordo, que vostè era un xic ridaner..**

— Sí... Sí... és veritat. Però tingues en compte una cosa, llavors em deien que tenien sort de mí, doncs jo els avisava quan s'havia d'avisar.

— **M'han parlat també, de que s'empipava amb la Barca pel motiu de fer-hi allà ball?**

— Home, tant com empipar-me, no. Llavors feien ball a la Barca, a Cal Evaristo i a Can Pere de la Sala. Ells volien que els pavordes col.laboressin amb ells; jo els hi vaig haver de dir que no. Això no. El que recollien era de l'església i per l'església; ells volien fer ball i ja feien pagar. De l'Evaristo només et diré una cosa: quan el varen operar el vaig anar a veure dues o tres vegades, i m'en vaig enterar que li va agradar molt i digué: És estrany que Mn. Ramon m'hagi vingut a visitar! Si jo m'hagués hagut d'empipar amb tots els qui no anaven a missa, sobretot al principi d'estar a Bescanó, estaria empipat en quasi tothom. Llavors més tard, l'església era sempre plena de gom a gom. Per aquest motiu es va fer la nova, però la vareu fer massa gran, ja ho veieu!

— **Tampoc vostè deixava anar el jovent al cinema, oi?**

— Sí, és veritat, i no hi anaven, no. Sempre, és clar algun s'escapava i hi anava. Jo feia al local Catequístic projeccions de diapositives, alguna vegada també teatre i no m'agradava que anessin al cinema.

— **Mn. Ramon, com va ser que es fes el campanar? M'ho expliqui.**

— Ja feia temps que se'n parlava de fer el campanar, i don Josep va dir: Sí, farem el campanar; ja que a ell li agradava que la gent sempre estiguessin contents. Em va dir que si nosaltres no hi arribàvem a pagar-ho que li diguéssim que ens ajudaria. Vàrem començar després una subscripció per fer-lo, a mena de col.lecta al temple i així es va poder fer. El preu que va valer tot complert el campanar va ser de 35.00 ptes. I si vols saber el preu d'altres coses encara m'en recordo per exemple d'alguns: El Local Catequístic, costà 25.000 ptes i en aquest preu incluïa també el treure el cementiri del lloc on era i fer el trasllat al nou. L'estructura metàl·lica de dalt del campanar que la va fer en Vilert, valgué 12.000 ptes., i tot això es pagà puntualment.

— **Té alguna anècdota curiosa de la seva estança a Bescanó?**

— És clar, en tinc moltes... I no sé quina et podria explicar... Una vegada els obrers que enterraven al nou cementiri les despulles del vell varen sentir una gran fressa dintre la capella de Sant Sebastià, com si hi hagués algú dintre esgarrapant les parets i la porta. Varen venir a avisar-me ben espantats i obrírem tots junts la porta i ens trobàrem amb un ocellot dintre que voltava per trobar una sortida i és clar, amb l'efecte de bòveda que hi havia dintre el temple i la feina que feien que no era gens agradable, els va espantar, més encara tenint en compte l'indret que era davant el cementiri i al vespre. Una altra de ben curiosa: recordo que vaig dir a en Marcelino de Can Caselot, que llavors feia d'escolà, que anés a tocar la campana pel Rosari del vespre. Va tornar a la rectoria quasi plorant, dient-me que no s'havia atrevit a entrar al temple degut a que hi havia un mort que roncava. Hi vaig haver d'anar i resulta que el mort era una gran xibeca u òliva, que bufava en el sostre del temple, doncs venien a beure's l'oli de la llum de l'altar.

— **Parli'm un xic, i ja per acabar, dels seus treballs amb la fusta de boix. Com és que li va agradar el treballar la fusta?**

— Tot va venir a resultes d'estar en una masia, com ja t'he dit, amagat durant la guerra. L'amo de la masia, que ja en sabia de fer culleres de fusta, em va dir que provés algún dia de fer-ne alguna. Ho vaig provar i amb poques hores en vaig fer varies, i així em vaig adonar que realment tenia manetes per fer i donar forma a la fusta de boix. He fet moltes coses que te les ensenyaré després. Recordo que a Bescanó vaig fer un joc d'escacs que vaig regalar al Sr. Portabella.

— **I una última pregunta: Tornaria a Bescanó?**

— Ja ho crec que sí. Ara mateix. Potser algun dia, quan em jubili, que per cert ja ho podria estar, m'agradari molt tornar i passar els darrers dies de la vida entre vosaltres. Estic segur que hi tinc molta gent que em recorda, a més dels que sovint em veniu a veure.

Acabo de transcriure una part de l'entrevista, que no sé realment si he agafat el més essencial, ja que la grabació que vaig fer, són dues hores, i s'allargà encara dues més. M'encarregà Mn. Ramon que dongués records a molta gent de Bescanó, però no em vaig anotar nom per nom. En definitiva, molts records per a tot el poble i ja sabem on trobar-lo pel que ens calgui. Tornem a Bescanó, ja de fosc havent pres café i copa, amb MN. RAMON FREIXAS, al qui en nom del poble he donat les gràcies pel que va fer aquí llavors per nosaltres.

EN "VIU"

Era un homenet insignificant. Tenia sempre les mans a les butxaques. Resultava difícil endevinar si era per aguantar-se les calces o si era que tenia mal de ventre. No tenia panxa i molt poca cintura, una edat que devia rondar la cinquantena. Encorvat i gairebé mec. Els pocs pèls que tenia a la barba, a l'igual que els cabells, els tenia estarrofats, grissos. Als llavis hi aguantava, fent equil·libri d'una manera inverossímil una punta de cigar. La poca nicotina que encara devia quedar-hi a aquella punta. L'anava barrejant amb el salobre que es desprenia de l'aigua del mar escampat per l'oreig del matí.

A en "Viu" el vaig veure un matí, molt aviat, en el port d'un poblet de la costa. Un poblet que a l'estiu es converteix, com tants, en una aglomeració babelica, absurda. L'essència cal buscar-la en els carrerons estrets que fan pudor de sal i anxoves i en la dotzena de barques de pesca que a "l'encesa", a la nit, surten a buscar el peix blau, sardines, anxoves, barats i que cada dia queden més arraconades per deixar lloc a les embarcacions esportives. Vestia d'un pobre acusat i tenia mala cara.

Les barques tornaven de la feina i anaven apareguent per l'horitzó. El dia era clar i la mar blava, d'un blau intens. Les gaviotes, com eixam d'abelles, sortien a esperar-les amb gran cridòria i a atipar-se de bogues i peix malmés al salpejar, que els pescadors llançaven a l'aigua al fer la tria, sobrevolaven una i altre vegada les barques i es llançaven en picat sobre l'estela blanca que deixaven, buscant la seva pitança d'una manera còmoda.

Al moll en "Quelet", en "Xel" i l'Arnau, compradors de peix, a mesura que s'anaven acostant les barques a la bocana del port i doblaven l'espigó que el resguarda, anaven calculant: la càrrega que portaven per l'enfonsament del seu casc, 60, 70, 80 caixes i feien plans per la compra. A més abundància menys interès, menys ganes de comprar...

En "Viu" apartat de tothom, estava absort contemplant el mar, ullcluc la mirada perduda sobre les aigües com si contemplés una volada de guiules jugant amb les onades o esperés veure emergir a Afrodita o a Neptú d'aquell barreig de sol i espuma.

Les barques anaven atracant al moll i dexant-hi la càrrega de peix platejat. Els pescadors tenen els ulls plens de son i la fatiga pintada a la cara.

En "Vius" s'hi arrapà a aquelles caixes, carregat de bones intencions, amb ganes de guanyar-se un grapat d'aquell peix... Llavors va saltar la veu malhumorada, insultant, agressiva: Collons "Viu" quina mala cara que fots. Que has respallat alguna anglesa aquesta nit?

Una riulla de burla ressonà entre aquella gent de forma despiadada.

En "Viu" restà impertèrrit; el costum a aquelles burles es veia que l'havien fet insensible. Continuà ajudant, la mirada perduda sobre l'aigua, cap a l'horitzó desitjant segurament que s'acabés aquella feina, per buscar la soletat, per apartar-se d'aquella gent que el molestava.

Quan arribà l'hora agafà un grapat de sardines i amb cara de fàstic s'apartà d'aquell grup que parlava de quilos, de caixes, de diners, que regatejava aferrissadament. Anà a arraulir-se prop d'una barca vella que estava varada

una mica apartada i al cap de poca estona s'hi aixecava un fum blavós que escampava arreu una oloreta de sardines a la brasa. En "Viu" es preparava l'esmorzar.

Per la finestra d'una obra vèina s'escapava el cant d'un guixaire matiner, que amb fort accent andalús, més que cantar cridava; aquel camino verde... camino verde... que va a la ermita...

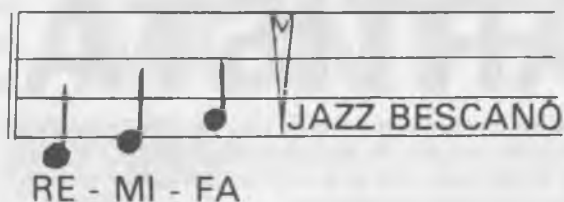
No vaig parlar-hi mai amb en "Viu". Mai he sabut el perquè d'aquelles actituds, però era evident que en "Viu" no entenia al món i que el món no entenia a en "Viu".

No fa gaires dies vaig tonar-hi a aquell port. Està tot canviat. Sembla mentida en tan poc temps. No hi vaig veure a en "Viu" ni aquella barca vella varada que li servia d'arxopluc. No sé que haurà estat d'ell. Si és que s'ha mort, segur que haurà mort de panxa enlaire, de cara a les estrelles, o mirant el mar amb aquella mirada d'astorat, com d'esmaperdut, i sigui quin sigui el lloc a on hagi estat destinat, a l'àtic o el subterrani s'hi haurà presentat amb la punta de cigar als llavis, amb una ma aguantant-se les calces i a l'altre un grapat de sardines.

Hi he pensat molt amb en "Viu", amb la seva actitud davant la vida. Davant l'insult i l'agressió. Em va quedar gravat aquell instant en què vàrem creuar-nos en el nostre caminar per la vida.

Avui encara hi penso —perquè estan les coses tan mal repartides— quan endevino a molta gent carregats de bones idees, de bones intencions, de bons propòsits, mancats totalment d'empenta, l'agressivitat per portar-les a terme; en canvi, tants de baladrers, de mal intencionats, de lladres, d'assessins, d'estafadors, que l'empenta i l'agressivitat els sobra, els vessa a mans plenes

AHIR - ABANS D'AHIR

Seria a l'any 1935-36 que a Bescanó hi havia un mestre, el Sr. Morató, que era molt aficionat a la música, tant que es va decidir a formar un conjunt musical, del que suposo molts encara se'n recordaran, doncs el record sempre perdura. Dic que se'n recordaran al menys els que són més grans que un servidor i els que no ho són tant.

El mestre ens va convocar a uns quants aficionats per formar una petita orquestra en la qual erem set. La nostra missió era assitir a casa del Sr. Morató a aprendre de solfa i no podíem fallar un sol dia, fins que vàrem saber tota la solfa, o sigui tot "el Solfeo de los Solfeos". Després, a voluntat pròpia, vàrem escollir l'instrument que preferíem; jo concretament vaig escollir la trompeta, doncs per a mi la trompeta era l'ànima de l'orquestra. Alguna vegada m'en vaig penedir perquè era un instrument molt comprometedor i pesat, ja que si feis un "gall" es sentia de lluny; però si sortia bé era per a mi l'instrument més important.

Bé, quan ens hi vàrem veure capaços, vàrem comprar els instruments. Anàrem a Barcelona, a la casa Gol, que estava al carrer Sant Pau, i que es dedicava a vendre instruments musicals. Com sempre he dit, la trompeta era el meu instrument preferit i vaig comprar la tan esperada trompeta. Era molt maca i de procedència txecoslovaca, marca "Stwaser".

Una vegada tinguérem els instruments anàrem al tren i ocuparem tot un departament per poder treure els instruments de l'estoig i poder tocar. Aquí varen venir els maidecaps perquè ens sortís una nota clara; però era tanta l'afició que quan estàvem prop de Girona ja sabíem fer tota l'escala de notes. Aquell viatge va ser un riure continu perquè de "galls" en varen sortir més que en una granja, però el més important era que l'afició continués. A partir d'aquí vàrem anar a classe amb professor dels diferents instruments, a Girona, per acabar el nostre aprenentatge. Un servidor, com es suposa, vaig haver d'anar amb un professor de trompeta i concretament al Carrer Sta. Clara.

Em recordo que el meu pare, si tocava la trompeta a casa mai em manava cap feina; ell volia que el conjunt arribés a cap per tal de poder veure'ns algun dia en aquelles vetllades dels dissabtes d'estiu a tocar a la plaça del poble.

Tots els dies al vespre ens concentràvem a casa del mestre a tocar. Una vegada disposats a debutar vàrem haver de fer com els jugadors de futbol, federar-nos, o sigui, pagar drets d'autors.

El nom del conjunt era RE-MI-FA JAZZ BESCANÓ. Portàvem un repertori de ballables d'actualitat. Crec que es recordaran tots d'aquells balls tan populars com eren: "Mi Jaca", "El Claro de Luna", "La Samba", "La Conga", "El Negro Zumbón", i un fox lent que es titulava "L'Americana dels Guapos" i un famós Vals-Jota, d'aquells de festa major, que es titulava "La Jarana" o sigui, per a nosaltres era el vals dels dimonis perquè amb els seus obligats de trompeta feia aixecar a tothom de la cadira i feia ballar hasta els vells que no es podien moure i fins gairebé se'm reventaven els llavis. Aquest era el Vals-Jota, o sigui, el Vals del Dimonis.

He dit que d'aquests balls quasi tothom s'en recorda perquè encara els toquen cada any a l'últim ball de la festa major. Aquell poupurri que no s'acaba mai. Quant

que m'agrada escoltar el poupurri d'aquells balls tan populars que tocàvem nosaltres! Que bonic és recordar!

Quanta raó tenia aquell amic que un dissabte no fa giare temps, en qué tocaven sardanes a la plaça del poble. L'amic s'acostà a mi i em digué: Vicens, saps que això em fa recordar aquells temps en qué vosaltres tocavo aquí també amb el vostre conjunt! Quanta raó tenia!

Us diré els noms dels components de l'orquestra: El Sr Morató; el Sr. Mestre que tocava piano i violí; Saturnino Costa, trompeta; l'Amadeo Alsina, saxofon i clarinet; Jaume Dura, saxofont-tenor i clarinet; Lluís Coronas trombó de vares; Francesc Gironés, bateria i un servidor, Vicens Planella, trompeta.

El nostre conjunt portava molta joventut de Salt, de Sta. Eugènia, de Bonmatí... Encara que el poble fos petit no hi faltava mai la gent, doncs Bescanó sempre ha estat un poble de noies maques i simpàtiques.

Ens vàrem anar fent populars, doncs no arribava a mitja setmana i ja teníem contracte pel proper diumenge i quasi tots els pobles de l'entorn de la nostra petita geografia eren visitats pel nostre estimat conjunt.

Durant la nostra actuació també passaven coses curioses: Estàvem tocant a Sant Esteve de Llèmana i allà tenien per costum fer tocar aquell ball que hem esmentat de "l'Americana dels Guapos", i en aquest ball hi havia la costum de que les noies anessin a buscar els nois per a ballar. Els joves d'aquell poble ens varen advertir que les noies vindrien a buscar-nos per a ballar. Si, si, tal dit, tal fet. Comencem a tocar els primers compassos i veig que ve cap a l'escenari una noia molt guapa a veure si volia ballar amb ella. Jo tinc que confessar-vos que era molt tímid, doncs solament tenia 16 anys, i em vaig escusar dient que no podia perquè feia falta a l'orquestra. Recordo que el trompeta, Saturnino Costa, que el tenia prop meu, em va donar un sant cop de colze al costat que quan hi penso encara sembla que en fa mal. Tot perquè no vaig voler anar a ballar amb aquella noia tan guapa i simpàtica. Tots els músics, almenys la part jove, varen anar a ballar i als pocs moments veig que veuna altre noia encara més guapa que la primera i jo per por d'una altre patacada, m'aixeco de la cadira i vaig anar a ballar amb aquesta segona noia.

Reconec que vaig fer una mala cosa, perquè si no vaig anar amb la primera tampoc havia d'anar amb la segona.

Després anàrem a tocar a un altre poble que les noies també eren molt simpàtiques i sempre que hi anàvem les més atrevides venien a posar un ram de mimosa o de roses a l'atril, o sigui allà on es posa la solfa. En fi, això són records d'aquell temps del nostre conjunt.

Vàrem tocar uns dos anys, o sigui dels 16 als 18 anys d'edat. A Bescanó vàrem tocar en el Centre Republicà, que era allà on viu ara en Josep Palou. També al cafè de l'Ernest Planagumà i a la Sala Paradell. I tots els dissabtes d'estiu a la plaça del poble.

Va venir la maleïda guerra civil, i així es va esfumar l'orquestra i es va acabar de tocar el Vals dels Dimonis.

Quina mala sort! Bescanó amb el seu conjunt portava molta alegria i si no hagués estat la guerra, aquesta orquestra encara perduraria, i ara solsament queden els records d'aquells dies.

UN ARTISTA D

L'Isidre Vicens, dibuixat per un seu alumne

PÒRTIC

Avui parlarem d'una persona poc o molt vinculada a Bescanó, que ben segur molts bescanonins recordaran. Fem referència a l'Isidre Vicens, de "can Lari" de Montfullà, pintor ben conegut. Resideix actualment a Girona, prop de la catedral, al carrer de pedres històriques que vetllen el pas silenciós dels homes i de les trifulques de ja fa molts anys: Bellmirall. Allí mateix, en un acollidor estudi, dóna classes de dibuix i pintura (segurament a futurs pintors). Hem conservat amb l'artista, en un diàleg obert i no massa formal.

A tall d'introducció, doncs, hem volgut que ens expressi quelcom íntim d'ell mateix, que ens devetlli quelcom del seu món interior. I ell, cercant entre escrits, ens ha donat a conèixer, com a seves, les paraules del poeta i crític d'art Herbert Read: "Malgrat les meves pretensions intel·lectuals, jo sóc per tradició i per naixement, un camperol. Desestimo aquesta absurda època industrial, no sols a la plutocràcia a la que eleva el poder, sinó al proletari industrial al que arrenca de la terra per a fer-lo proliferar en sordides habitacions.

La classe per la qual sento una simpatia natural, és la classe camperola, inclouent les restes de l'autèntica aristocràcia. Això explica potser la meva primerenca simpatia a Bakunin, Kropotkin i Tolstoi, els qui també foren homes del camp, aristòcrates i camperols. Un home que cultiva la terra, heus allí el fet econòmic elemental. I, com a poeta (en aquest cas pintor), sols m'importen els fets elementals".

LA VOCACIÓ ARTÍSTICA

A l'escola de Bescanó teníem el Sr. Sunyer de mestre. La veritat, allí jo no hi vaig aprendre res. Quan vaig plagar encara no sabia llegir. Estava molt acomplexat i hi havia una raó una mica lògica: Els de Bescanó no ens podien veure a nosaltres, els de Montfullà, i sortint de col·legi ens apedragaven fins a St. Sebastià. Jocs de mainada!

Jo de petit era molt poca cosa.

L'afició a la pintura em va començar, abans de conèixer en

Paradeda, a l'escola de Bescanó on amb taps de suro quadrats feiem una espècie de mosaics. En els quaderns de sumar i restar —que no en vaig fer mai cap— junt amb el fill del professor —que es deia David— hi feia tota mena de dibuixos.

Però després es va perdre tot això. Als 12 anys vaig començar a treballar a la fàbrica de Salt i vaig conèixer a l'esmentat Paradeda, obrer d'aficions pictòriques i literàries. Ell em va presentar al gran Mestre Aguilera: "Treballo... D'on ets? De pagés. I vols pintar? Sí... sí. Quan m'en faria pagar?. Aquí paguen 15 ptes. al mes, però tenint en compte que comences, 10 ptes.

Hi vaig anar. El primer que em va fer dibuixar eren coses que jo coneixia i me'n sortia. La gent del poble deia a la meua mare que jo tenia "pardalets al cap".

Un any, al Centre Republicà del Veinat, es fa fer un concurs de dibuix i pintura al que hi vaig participar, treguent un premi de 15 ptes., a l'any 31 eren molts diners. "I de què en faràs?" —van preguntar-me. Comprar-me una capsa de pintures, vaig dir innocentment". A l'any vinent, el mestre em diu: "Home, hauries de comprar-te una capsa de pintures". La vaig anar a comprar a "Ca l'Estruch". D'una capsa que valia 25 ptes, me n van cobrar 12. Encara la guardo.

GENT QUE RECORDA

D'aquella època a Bescanó recordo en Piti de "Cal Cisteller", el noi de "Can Viader", a l'Huix... Aquella temporada havíem tingut un equip bastant bo de futbol. Hi jugava l'Huix, el Gravat...

El col·legi primer on vaig anar era a la plaça. Després ens van canviar allà on hi ha aquell eucaliptus tan gros (Sambola).

El mestre ens feia treballar el jardí. Ens en donava un troç a cadascun. Ara que és l'hora d'esbarjo, treballar el jardí...

Anavem al cinema d'en Sabatés. (A "Cal Toro" en dèiem). Era molt curiós només hi anava la mainada.

Això em recorda que una vegada —per la festa major— va llogar unes artistes d'aquí Giorna que ballaven, entre les que n'hi havia una que s'anomenava "La Cavalcantí" (aquell temps hi havia un General que s'ho deia). Anaven vestides fins aquí abaix el que passa és que duïen unes vetes trenades i a vegades es veia fins aquí (assenyala el tormell). Hui! allò a Bescanó era un escàndol! La gent gran no s'hi acostava i el capellà donava cada cop de pal en contra...

Alumnes fent classe a l'aire lliure. Desembre 1979.

UNA ANÈCDOTA DE L'ERMITA DE SANT SEBASTIA

A St. Sebastià, molts diumenges a la tarda, hi anava una colla de dones velletes i hi tiraven monedes de 5 cèntims. Nosaltres (mainada) havíem provat d'agafar els cèntims amb una canya llarga i amb fang.

S'hi enganxaven. Sols agafavem 10 o 15 cèntims i encara de tant en tant. Amb ells anàvem a "Can Martí" a comprar caramels. Fins que un dia algú ens va atrapar. Era un bon home (no sé qui era) algú que treballava per allà i es veu que ja ens havia vist alguna altra vegada... I digué: "Escolteu, què feu? Mireu: aquesta gent que tira els cèntims ho fa per ajudar a l'Església perquè es pugui reparar i vosaltres feu... un pecat!. No sé si se'n pot dir un pecat, collons! Feu mal fet! Aquesta església s'ha d'arreglar. No hi veieu una dona escombrant? Doncs se li ha de donar alguna cosa, sinó no tornaria pas!"

Això ens va fer reflexionar tant que mai més vàrem tocar cap més moneda. Si ens hagués dit: Això és pecat! i s'hagués posat a cridar... com que nosaltres érem una mica esquerps... Però ens ho va dir d'una manera que ens va convèncer.

DE MONTFULLÀ

Sant Sebastià 1943.

UN PERÍODE TRÀGIC

Per a míla guerra va ser un temps molt tràgic, molt perniciós. Vaig anar a parar a una "companyia de xoc" que és allà on hi havia més fresses. Vaig estar al front de Terol, front de moltes batalles. Vaig perdre la noció dels dies. Només sé que vam anar a trets contra "El Tercio", contra els Moros i contra els Italians. (Als Moros, encara ara no els puc veure!) Ens ho vam passar molt malament. De la meva companyia en van quedar molt pocs. En vaig sortir viu gràcies a que ens van "mandar" al Collell... com a milicians... (També hi havia en Perafita, que era de la meva quinta, però a l'hora de pujar al tren es va quedar...) Al Collell a uns quants ens van triar i ens van fer anar a L'Escola de Guerra de Barcelona. D'allà sortíem sargents, si teníem estudis. Allà, com que no feiem res em vaig dedicar a estudiar, una mica la tàctica de la guerra. Sabia algunes coses: Com s'havia de portar un "pelotero", de la manera que els tenies d'apretar; de la manera de salvar als homes... Doncs això em va salvar.

En aquells atacs de Terol, que van ser "tremendos" nosaltres teníem inferioritat de condicions en material. L'aviació la dominaven "ells" i la seva artilleria, d'una bateria que disparava quatre canons. Em vaig salvar perquè en una retirada (hi havia dues muntanyes) per no pujar la muntanya tots saltaven. No sé perquè jo vaig anar pujant la muntanya cap a dalt i arriba un moment en què dius: "Que tirin el que vulguin!" Però vaig anar pujant fins a dalt i al veure que em podien veure, em vaig aturar. Vaig caure almenys d'onze metres. Però saps? al baixant d'aquells sots hi eren tots, morts! És clar, tots saltaven i allà hi havien dues ametralladores creuades...

Estava a vint quilòmetres de les línies de l'enemic. A la nit em vaig amagar, però al matí els italians em van agafar. Varis èrem els presoners. Vam haver d'atravesar els moros. I els moros, que en volien un... i que en volien un! Per divertir-se. Es penjaven als camions i els italians, amb les culates: Crac, crac, damunt els dits...

Aquest moros, eren de diferents càbiles. Aquests que van enviar a Terol eren molt sanguinaris. A vegades d'entre els seus "mandos" en mataven un per a posar-hi fre. Hi havia un altre cosa, deien: Si agafeu aquest poble (per exemple Andorra, un poblet de Terol) durant mitja hora teniu llibertat per a poder fer el que vulgueu. Ells només volien això. Segons la dificultat, depenia l'hora... dones, criatures; tot el que t'imaginis. Els del "Tercio" també ho feien, però com els moros ningú més!

Aquí em van agafar presoner i vaig desaparèixer. Es veu que algú va certificar que m'havia vist mort i va constar que ho era.

Vaig anar a petar a Bilbao, a Màlaga...

A Bilbao vaig poder agafar una fulla de la Creu Roja Internacional. Venia un civil espanyol que en repartia, però al Camp t'avisaven i a cops de pal te les feien deixar. Jo en vaig agafar una i la vaig guardar. La vaig tirar a Màlaga. Mes abans no va arribar a Suïssa i va venir a casava passar un any i mig. Mentre, a casa, van rebre un comunicat dient que era desaparegut, segurament mort, però que no havien trobat la meva roba.

Van cridar a la meva mare i li van donar 4.900 ptes. (Encara guardo els certificats).

Quan vaig sortir de la presó, el Sr. Prats -Secretari de Bescanó- va fer un comunicat a la Guàrdia Civil de Salt de que jo era a casa,

puix que els que veníem del Servei de la República havíem de tornar-lo a fer amb Franco. Et "mandaven" a l'Àfrica.

Hi havia una altra cosa i és que: Els qui havíem estat a la presó més de tres anys, no hi teníem d'anar. Això era la llei, però gairebé mai es complia.

O sia, que em presento allà i dic: "Jo soc l'Isidre Vicens, m'han dit que em presentés aquí"... Vicente, de Celrà?. No, no, de Montfullà! "Aquí no hay ningún Vicente. Porquè viene Ud. aquí?" Miri, és que m'han dit que em presentés aquí. Se'n va a mirar allà dins... En surt un altre i diu: "Ya puede Ud. marcharse de aquí... que... que...sinó, vamos!" I escales avall em van tirar. No sé si ho va agafar com si jo em presentés en nom d'un altre, no ho sé.

El qui em va posar en llibertat va ser el General Moscardó, sense càrrecs, això que a la denúncia hi tinc que jo era mestre (i és veritat, perquè durant la guerra agafava la meva classe de dibuix i feiem excursions i explicacions Anàvem nens i nenes) i al Règim d'en Franco tot el qui era mestre de la República era molt perseguit. A la denúncia constava, doncs, que jo era mestre, de la C.N.T., de la F.A.I., de l'U.G.T. del Partit Comunista i a més Catalanista...

He dit que havia anat a l'Escola de Guerra i havia après d'ella, doncs em van expulsar! No vaig sortir-ne ni sargent ni res! Em van expulsar perquè l'Escola de Guerra estava dominada pels comunistes i jo no ho era i quan se'n van donar compte... No sé... a mi no em van preguntar res... En canvi els que eren comunistes ja sortien sargents, quadrats.

Una vegada, després de la Guerra, em va passar una cosa molt curiosa i és que llavors hi havia el "Salvaconducto". Sense ell no podies sortir del poble. Quan vaig sortir de la presó en necessitava un, sinó, no et podies moure de casa, ni per anar a l'hort que teníem a la Central. Vaig anar a l'Ajuntament i em diuen que no, si no tenia dues fotos. Un dia al matí m'en vaig a Girona. Trobo la Guàrdia Civil i perquè no tinc el "salvaconducto"? No tinc les fotografies A Bescanó no hi ha fotògraf. Em vaig empipar tant que vaig fer una instància al Governador Civil conforme jo havia anat a l'Ajuntament a fer-me el "salvaconducto" i que no m'el volien fer perquè no duia les fotos i que anava a Girona a fer-me les fotos. I tot i "alegando sus razones que dudamos"... i tal i tal, 25 ptes. Em van fer una rebaixa, però em va costar 3 dies entre aquí i allà. Encara hi vaig perdre.

Sortida de sal des de la PILASTRA.

EPÍLEG

Deixem amb recança l'acollidora habitació on tan amablement ens has rebut. Agràim les hores d'encís on hem escoltat i copsat el teu món d'artista i el grau de la teva humanitat, deixant-nos endinsar en l'infinit dels teus records viscuts.

Ho vam gravar. Hem escollit el que ens ha semblat més adient per als nostres lectors, però ben segur que hem quedat curts. No és pas el mateix llegir-ho que escoltar-te.

Una alenada de pau ens amara davant el silenci de les pedres. La nit és serena. Gràcies, Isidre!

LLIÇONS DE CATALÀ

LLIÇÓ 11.ª

Adjectius quantitius

Acompanyen al substantiu sense precisar la quantitat.

Entre altres, són: quant, molt, tant, poc i bastant. Tenen dues terminacions pel singular i pel plural (menys bastant i gaire que sols tenen una terminació pel singular i pel plural).

Exemples

quant: quant formatge!; quanta aigua!; quants diners val?; quantes cires heu collit?.

molt: molt suro; molta mainada, molts ocells, moltes cases.

tant: tant paper; tanta feina; tants calaixos; tantes mans.

poc: poc cordill, poca pilota; pocs jocs; poques eines.

bastant: bastantmenjar, bastant farina (no bastanta farina); bastants vestits, bastants anguiles (no bastantes anguiles).

gaire: gaire sucre, gaire sal; gaires verdures

Són invariables: més, menys, massa, força, gens i prou.

més: més vi; més cervesa; més pèsols, més faves.

menys: menys futbol; menys tinta; menys esclòps; menys prunes.

massa: massa pollastre; massa carn, massa (no masses) pebrots; massa síndries.

força: força pa; força vianda; força conills; força perdius.

gens: gens de gel; gens d'aigua; gens de bromes; gens de dibuixos

prou: prou conyac; prou taronjada; prou esquitxos; prou baralles.

Al parlar sol dir-se incorrectament, prous, masses i forces, que són invariables.

Així es mal dit: prous disgustos, masses ninots, prous disbarats.

VOCABULARI

Engraellat, emparrillado-llibant, soga-neula, barquillo-esbarzer, zarza o zarzal-camamilla, manzanilla-abellar, colmena-xafarder, xismoso-xerrac, serrucho.

REVISTA
DE
GIRONA

REVISTA TRIMESTRAL
DEL SERVEI DE PUBLICACIONS
DE LA
DIPUTACIÓ
DE
GIRONA

Víctor Català

CATERINA ALBERT I PARADÍS

En efecte: el cim enter semblava un alipteri.

De tant en tant, nuvolades invisibles de tota llei d'aromes sanitoques revolejaven, invadint els senys deliciosament enfollonits. D'on venien aquelles aromes? De tota la muntanya, del món d'avall, que deixava escapar lo més pur de son ale, mentre ell s'endropia i emmetzinava en ses mateixes impureses reaspirades. Més, on era encara aquell món?

El pastor l'agafà de les espatlles i li féu donar mitja volta.

La Mila es posà les mans als ulls, i sentí les arreletes dels cabells a través de sa closca. Recordances de les vistes preses des de la Fita, des de Miranius, des de totes les alçaries de la muntanya, que pobres, que igualides quedaven davant del que veia! Allò era estesa, allò era immensitat desmesurada!...

Amb prou feines hagué de preguntar. Aquella mena d'enralojat ocrí i sienós que tenia sota els ulls era Murons, la grossa vila antiquíssima ratllada tota com amb carbonet pels solcs de sos carers. Les fumeroles que s'escampaven de ses ximeneies, barrejant-se en els aires planaven com una boirina blavenca sobre les teulades. Aquella gran escampada de taques rectangulars, matisada amb tota l'escala dels verds que enrondeva la vila, eren les hortes i farratges. Aquella barra travessera d'argent blanc que els posava límit, era el riu, el petit Nil, que feia fecunda i rica l'encontrada; i allò que rossejava en franges paral·leles, a cada banda del riu, eren les alberedes despullades, a les quals seguia el dilatat colrament de les terres de pa. I més enllà, encara, avançant sempre pel dret, aturava les mirades una esblaimada cordillera d'ambre gris, que no era altra que les muntanyes de Roquesalbes. Destancant-se a la dreta, aqueles muntanyes s'accentuaven —butllofant-se totes de pobles minúsculs que blanquejaven com grapedetes d'anissos— per a rematar en un promontori bravament engallit entre cel i terra; i per sa esquerra, la cordillera blanca s'enxufava en altra bruna i més alterosa, que en la llunyania prenia horitzontalment tota la banda sud. A trossos enribetava la crestellera d'aqueixa barricada fosca un dentejat d'un blanc rosat, tant net, que malgrat l'apartament, semblava rebotir als ulls.

—Són les neus de tot l'any— declarà el pastor, a una pregunta de la dona— A qualsevol temps que munteu al Roquís, les veureu sempre amb la seva mantellina a la testa, an aquelles muntanyiques. Elles soles endiumengin tota la vista, atrapeu pas?

Mes la Mila no hi prengué l'entusiasme que el pastor per aquelles muntanyes. S'estimava més guaitar, tot ençà, les menudes coses coneixents.

I començaren de donar la volta a l'esplanada. El curull de Roquís era la major altitud de la rodalia i la dominava en una gran extensió. La Mila retroba ben tost el Roquís Petit, com una gorra de cop caiguda als peus de son germà gran; la planureta anular de Ridorta, encentrant, com la nina d'un ull, son bufó turonet; l'entrellat d'arbrades, comes i camins, que acompanyava fins a Llisquents, la rústega vila terrassana, acusada en l'enterboliment de les distàncies per l'espurna, resplendent com una lluentina, de la bola metàl·lica de son campanar; les cilíndriques pilastres de Torroelles; les apartades maresmes ensorrades, i tanta i tanta de cosa més, perduda en aquell gran llenç de terror.

Voltaire'n un altra mica, veient sorgir les corregades capríxoses dels Roquissos, la carena allargassada i sacsonera del Mitjà, semblant, d'aquella alçaria estant, a un budell descobert de la gran moca de pedra; i darrera la carena, el seguit de la plana, ara d'un to polsós, que li donava la manca de vegetació, i al fons, noves muntanyes encara, blaves, transparents d'aquarel·la... Cinquanta passes més i la banda de llevant es descobrí a sos ulls.

Aleshores sí que la Mila els clogué ben de pressa, enlluernada altre cop per un sobtat i llampegant miroteig d'espill. Què era aquella ratlla de llum, llarga i feridora, que migpartia travesserament el cel i la terra? El pastor ho digué amb una paraula sola, amb una paraula màgica:

— La mar!

La Mila va tombar-se com fiblada.

Que allò era la mar, el quelcom imponderable de que havia sentit parlar tantes vegades?

Parpelleja repetidament, fent una gran neteja de ses còrnies, després torna a mirar, esbatanats de papres, fixes les nínies, resistint heroicament el guspirejant pampallugueig encegadors.

— La mar! La cosa mai vista!... La mar gran dels peixos, dels naufragis, de les serenes, de les grotes violades, de les petxinetes i llerons!... I per sa memòria passaren com una exhalació els ex-vots de la capella, les narracions del pastor, les dites i recontes d'abans d'anar a la muntanya, tot lo que li havia parlat d'aquella mar tan retreta i exalçada pels homes... Una alenada de desil·lusió l'enfredorí de cap a peus.

Pàg. 243 a 245

Caterina Albert i Paradís. L'Escala 1869. Pseudònim: Víctor Català.

Transcrit del seu llibre: SOLITUD, acabat el febrer del 1905. Segons la definició dels crítics i de molts que l'hem llegida és: "Un dels cims més alts de la novel·lística catalana de tots els temps". Llibre traduït a diverses llengües, entre elles l'Esperanto.

Poema en prosa. Drama on els fets més vulgars de la vida són curulls d'emoció i fantasia. Potser per això l'audiència és popular i perenne.

Escenari: Una llunyana ermita a l'alta muntanya. (Probablement Torroella i rodalies)

Personatges principals: La Mila, l'ermitana esmaperduda. Una adolescent retardada, descobrint la vida en el pas de les hores impertorbables entre la pujada i la davallada. Mes no té l'ànima terrassana! El pastor: Seixanta-quatre anys pel gener vinent... Ell és el poeta. Serà. Amb el seu dialecte Gaietà i les seves rondalles. Amb la magnitud de la seva vida interior, amb el seu enamorament per la natura i advertint. És a dir, amb la seva humanitat.

I per damunt de tot, la presència de l'alta muntanya, l'altre personatge.

Personatges secundaris: "L'Ànima", espectre de les espurnes grogues, encarregat de consumir la tragèdia.

En Matias, el lloc marit.

En Baldiret: El vailet, ulls rodons com un peix, talment empedreïts.

És un cant als rius, a les fonts, als arbres, a les plantes, a les bèsties i als estels, barrejat amb el misteri de la bellesa, la basarda i la placidesa, l'encís i la poesia, l'inquietud indescribable, l'embruix i la beatitud sublim.

Amb aquesta obra Víctor Català s'anticipà de molts anys a la psicoanàlisi i als seus mètodes d'exploració psíquica per l'expressió dels sentiments i les emocions dels personatges.

Imma

Som part de la Cultura Catalana

El 1904, any del naixement de "la Caixa", Prat de la Riba, un dels seus fundadors, publicà la seva obra «La Nacionalitat Catalana».

Anys més tard, Pompeu Fabra, conseller de "la Caixa", donava a conèixer el seu «Diccionari General de la Llengua Catalana».

Avui, les aportacions de "la Caixa" assoleixen un extens camp que va des de la Literatura al Teatre, passant per la Pintura, la Música, la Fotografia, etc.

Amb legítim orgull podem dir que cap mena d'expressió cultural del poble català ens és aliena. Perquè som part d'aquesta mateixa cultura. La catalana. La nostra.

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

FUTBOL

Resultats, Classificacions i Calendaris

3.ª REGIONAL

BESCANÓ - Breda	1-0
Caldes - BESCANÓ	1-2
Sàbat - BESCANÓ	suspès

Classificació (fins el 17-2-80)

Sant Hilari, 39; Tossa, 37; Breda 34 BESCANÓ, 32; Banyoles, 31; Caldes, 28; Fornells, 28; Sàbat, 27; Coma Cros, 27; Vidreres, 21, Bonmatí, 15; Celrà, 11; Sant Gregori 11, Sant Pons, 10; At. Breda, 9 i Sant Pere T. 5

Calendaris

2-3 BESCANÓ - Coma Cros, a les 11'30
 9-3 Banyoles - BESCANÓ, a les 11'45.
 16-3 Celrà - BESCANÓ, a les 11.
 23-3 BESCANÓ - Girona (el Girona retirat).
 30-3 Bonmatí - BESCANÓ, a les 11'30.

JUVENILS

Batet - BESCANÓ	2-2
BESCANÓ - La Canya	4-4
Sant Roc - BESCANÓ	9-0
BESCANÓ - Montagut	3-4

Classificació (fins el 17-2-80)

La Cellera, 33; Batet i Sant Roc, 32; Banyoles, 29; Sant Pere M. 28; At. Olot, 26; BESCANÓ, 19; Coma Cros i Besalú, 18; Les Preses i Montagut, 16; Bonmatí, 12; Les Planes i Sant Gregori, 11; La Canya 9 i Amer 5.

Calendaris

2-3 Amer - BESCANÓ, a les 11'30.
 9-3 BESCANÓ - Coma Cros, a les 11'30.
 16-3 BESCANÓ - At. Olot, a les 11'30.
 23-3 Sant Pere M. - BESCANÓ, a les 11'30.
 30-3 BESCANÓ - St. Gregori, a les 11'30.
 13-4 Banyoles - BESCANÓ, a les 10.

Vista aèria del solar al costat de les vivendes del Patronat, on s'aprecia el corresponent lloc en què anirà destinat el futur nou camp de futbol.

INFANTILS

Les Planes - BESCANÓ	0-1
BESCANÓ - Doble Set.	1-2
Sant Pere M. - BESCANÓ	3-2
BESCANÓ - Montessori	2-0

C.E. BESCANÓ - CATEGORIA DE JUVENILS.- Data: 24 Febrer 1979

Classificació (fins el 17-2-80)

Santa Pau, 38; Sant Roc i At. Olot, 34; Salt, 31; BESCANÓ, 26; Montessori, 20; La Canya, 19; Celrà, 17; Sant Pere M. i Amer, 16; Sarrià, 14; G.F. Professional i Sant Jaume, 11; Hòstoles, 9; Les Planes, 6 i Sporting, 5.

Calendaris

1-3 Celrà - BESCANÓ.
 8-3 BESCANÓ - Pontenc.
 15-3 At. Olot - BESCANÓ.
 22-3 BESCANÓ - Sta. Pau.
 29-3 Amer - BESCANÓ.

ALEVINS

ALBA BESCANONINA - Maristes	0-8
ALBA BESCANONINA - Coma Cros	0-6
Sarrià - ALBA BESCANONINA	suspès
ALBA BESCANONINA - Salt B	7-2
Doble Set - ALBA BESCANONINA	2-0
ALBA BESCANONINA - Quart	2-5
Pontenc - ALBA BESCANONINA	2-2
ALBA BESCANONINA - Bons Aires A	0-9
Sporting A - ALBA BESCANONINA	1-2

Calendaris

1-3 ALBA BESCANONINA - Font de la Pòlvora.
 8-3 Maristes - ALBA BESCANONINA.

BENJAMINS

ALBA BESCANONINA - Bell-lloc	0-7
Coma Cros - ALBA BESCANONINA	1-1
ALBA BESCANONINA - Llagostera	1-1
ALBA BESCANONINA - La Salle A	0-4
Pla d'Horta - ALBA BESCANONINA	0-2

Calendaris

1-3 ALBA BESCANONINA - Sàbat.
 15-3 L'Alba Bescanonina descansa.
 22-3 Bell-lloc - ALBA BESCANONINA.
 29-3 ALBA BESCANONINA - Coma Cros.
 19-3 Llagostera - ALBA BESCANONINA

* * *

TALBOT

GERAUTO

AUTOMOVILES
TALBOT

CONCESIONARIO

Dodge CAMIONES

Carretera Girona-Manresa, s/n. - SALT
 Telefons 20 06 74 - 20 41 16 - 21 28 00
 Exposició: Sta. Eugènia, 7 - Tel. 20 65 35
 Usats: Poeta Marquina, 3 - Tel. 20 85 70
GIRONA

ENCARA FA SOL

Escriu aquestes ratlles per contrarrestar el "bombardeig" en la premsa de notícies d'allò més catastròfiques i pessimistes. No vull dir amb això que el panorama no sigui preocupant de Nord a Sud i d'Est a Oest. I no cal que anem gaire lluny, que a casa nostra en sabem força de fer-nos la vida el més desagradable possible.

Per això mateix, quan el panorama és tan ennuolat i ple de presagi de tempesta, si hi veus una clariada, sembla que el cor se t'eixampla.

Si em coneguéssiu bé ja quasi podríeu saber cap on van els meus trets, perquè si em traieu de l'Escola em sembla que al món hi estic desplaçada. I és d'un fet dels infants que vaig a parlar.

Diuen que els nanos ara són així o aixà, que no es poden agafar ni amb molls, que abans eren fenomenals.

Sí, en alguns ambients hi ha veraders problemes, però aquí a Bescanó és encara un "oasi", sense que això vulgui dir que no es passi alguna mala estona. Però això sempre ha estat. D'entremaliats i belluguets i, fins i tot, dolentots, n'hi ha hagut en tot temps.

Però si jo us dic que crec que la mainada de Bescanó és la "reserva" perquè un altra dia, i no llunyà, aquest poble tingui més esperit de comprensió i de convivència del que tenen moltes persones grans avui dia, no us enganyo.

El fet concret al que em refereixo és el que aquests dies, a l'animar a l'Escola la "Campanya contra la Fam", quedariu parats de veure els escrits que han fet demostrant que han penetrat fins al moll de l'os de la qüestió.

Els saben que no és només proporcionar menjar de manera esporàdica als pobles depauperats, que com aquell qui res són les tres quartes parts de la humanitat, sinó i principalment, cal procurar la seva promoció integral que com a homes es mereixen. Perquè el menjar un cop consumit.. mentre que la promoció agrícola, la industrial, la cultural, la religiosa... són de més eficàcia a la llarga, i són la verdadera solució dels problemes del subdesenvolupament.

Doncs se'ls va dir a veure què pensaven fer per enfrontar-se a la Campanya actual. Que, per favor, no fessin com sempre: una pesseta o un duret a la capsula del Col·legi i quedessin tan contents d'haver fet una gran cosa.

— Ah, no! Ja ens espavilarem!

I sí, es van espavilar! Tots, o quasi tots, van portar quelcom comestible, bebible, decoratiu.. van buscar una panera, la van omplir tots sols... No va ser suficient, i en van buscar una altra —que ha resultat ser un ruquet d'allò més eixerit— ho han portat a les botigues que gentilmente les han exposat... i a "atracar" tothom amb la millor bona fe.

La Comissió-dos de 8.è, dos de 7.è. i dos de 6.è-ha treballat activament sensibilitzant la resta dels alumnes:

— Què ens diran si anem a vendre números? — Digueu que és per la "Lluita contra la Fam". Sigueu valents! —Jo no en vull vendre!— Noi, et respectem la llibertat.

Els professors ho hem controlat de cua d'ull, com si no ho veiéssim. Però jo us puc dir que m'han aixecat la moral i he vist l'horitzó d'aquest poble més clar i esplendorós que el que ens ofereix avui.

No fem malbé aquesta bona fe, aquesta sensibilitat, aquesta bona disposició per allò que és noble i caritatiu. Ajudem-los amb l'exemple i animem-los a perseverar, a fer-se homes i dones que es sentin ciutadans del món.

ANNA CABANÉ

ASSOCIACIÓ FAMILIAR "ALBA BESCANONINA"

El propassat dia 23 de febrer, en el local del Cinema Unió es celebraren les eleccions per a la nova Junta de Govern de l'Associació.

S'havien de cobrir un total de 14 llocs: PRESIDENT, SOTS-PRESIDENT, SECRETARI, TRESORER COMPTADOR, i 10 VOCALS.

Es presentaren 2 per al lloc de President, 2 per al de Sots-President, 2 per al de Tresorer, 1 per al Secretari i 18 per al de Vocals.

Sortiren elegits: President, PERE TARRÉS CAPDEVILA; Sots-President, JOAN CIURANA COMAS; Secretari, JOSEP MASMIQUEL; Tresorer, FERRAN SERRANO I LÓPEZ; Vocals, JOSEP ARBAT VALL LLOSERA, CARME AUBERT CASADEVALL, MARC BATALLÉ BORRELL, JOAN DOMÈNECH LLUNELL, ENRIC ESTEVE AGUSTÍ, JAUME MAS REBULL, JOSEP SOLER TORRENT, DOLORS SOLERNAU LLOBERA, JOAQUIMA VENTURA CALLÍS, i ASSUMPCIÓ VIVÓ MARTINELL.

Des d'aquí la nostra enhorabona a la nova Junta.

Moment d'emetre el vot el President novament elegit, en Pere Tarrés i Capdevila.

Escrutini i resultats de les votacions amb tots els candidats

President:	Angelina Casadevall Badosa.....	29	vots
	Pere Tarrés Capdevila	61	vots
Sots-President:	Joan Ciurana Comas	54	vots
	Emili Patiñó Sors	36	vots
Tresorer-Comptador:	Antoni Fàbrega Moncoy	36	vots
	Ferran Serrano López	54	vots
Secretari:	Pere Magrià Pou (exclòs per no tenir l'antiguitat reglamentària)		
	Josep Masmiquel Cullell	67	vots
Vocals:	Joaquim Arbat Vall-Ilosera	39	vots
	Josep Arbat Vall-Ilosera	70	vots
	Carme Aubert Casadevall	45	vots
	Marc Batallé Borrell	63	vots
	Narcís Carreras Carós	39	vots
	Joan Domènech Llunell	64	vots
	Enric Esteve Agustí	47	vots
	Pilar Gironès Salló	36	vots
	Jaume Mas Rebull	50	vots
	Josep Ramió Girabaltó	24	vots
	Joana Rigau Colom	33	vots
	Narcís Salló Talleda	41	vots
	Josep Solé Torrent	72	vots
	Dolors Solernau Llobera	46	vots
	Joaquima Ventura Callís	60	vots
	M.ª Carme Vilaplana Moreno	40	vots
	Josep Viñas Olivas	17	vots
	Assumpció Vivó Martinell	75	vots

ANGELINA CASADEVALL I BADOSA

ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA

LA PILASTRA vol informar a BESCANÓ sobre les eleccions al Parlament de Catalunya que es celebraran el proper dia 20 de Març. Sense voler fer "propaganda" per uns ni pels altres, ens limitem tan sols a fer pública la llista de candidatures i cadidats pels diversos partits polítics que ens representaran a la Ciutat Comptal en el marc del PARLAMENT CATALÀ, en representació de tota la província de Girona.

Cal també aprofitar per aconsellar a tothom que no deixi passar aquest dia sense anar a dur el vot als col.legis electorals, ja que si bé n'estem un xic cansats d'anar a votar és realment molt important cada vot per aquestes nostres PRIMERES ELECCIONS en més de QUARANTA ANYS.-RECORDEM-HO, S'HI HA D'ANAR AMB PLUJA O VENT.

Qui ocuparà la poltrona que hi ha disposada dintre d'aquest edifici?

Candidatures per a la circumscripció de Girona

PSC

- 1 - Xavier Guitart.
 - 2 - Salvador Sunyer.
 - 3 - Josep Montero.
 - 4 - Daniel Terradelles.
 - 5 - Martí Palahi.
- Joan Arrau, Manuel Nadal, Joan Cals, Lluís Sacrest, Joan Jano, Joan Fullana, Josep Vicente, Maria Angels Cabarrocas, Antoni Lázaro, Joan Manuel del Pozo, Pilar Codina, Esteve Pujol.

CC-UCD

- 1 - Marià Lorca
 - 2 - Enric Manel Rimbau.
 - 3 - Albert Planasdemunt.
 - 4 - Josep Ros.
 - 5 - Joan Vila
- Salvador Vaquer, Jordi Comas, Romà Bertran, Francesc Muñoz, Salvador Manue, Pau Garcia, Moisès Sáez, Pere Moron, Joan Batellaer, Ricard Castelló, Margarida Agustí, Narcís March.

CIU

- 1 - Joan Vidal Gayola
 - 2 - Ramon Sala Canadell.
 - 3 - Concepció Ferrer.
 - 4 - Josep M Noila.
- Ricard Masó Llunesa, Jordi Martínez, Trinitat Neras, Josep M Capdevila, Lluís Maria Tomàs, Eudald Castells, Alfons Moret, Xavier Falgueras, Isidre Ribera, Jaume Dalmau, Narcís Rue, Pep Palau, Isabel Brusso.

PSUC

- 1 - Lluís Medir.
 - 2 - Maximilià Antequera.
 - 3 - Angel Serradell
 - 4 - Joan Oloriz.
 - 5 - Teresa Bofill.
- Pere Sola, Josep Pelix, Juli Clavijo, Enric Pujol, Dolors Terradas, Josep Anton Caballero, Josep Barnes, Joan Vila, Francesc Mera, Josep Lluis Rosique, Xavier Garcia, Angel Domínguez, Miquel Angel Boira, Jeràmi Gimeno.

ERC

- 1 - Francesc Dalmau.
 - 2 - Maççal Casanovas.
 - 3 - Albert Gurt.
 - 4 - Baptista Gallart.
 - 5 - Joan Roura
- Salvador Terrades, Joaquim Badosa, Josep Comas, Margarida Solanas, Josep Robert, Joaquim Danes, Jaumo Quintana, Josep Adarnius, Josep Casali, Xavier Ferrer, Pere Salomó, Albert Domínguez.

NE

- 1 - Santiago Vilanova.
 - 2 - Josep Pujol.
 - 3 - Joan Carreras.
 - 4 - Ramon Torramade.
 - 5 - Enric Marqués
- Josep Santane, Miquel Farré, Joan Josep Torres, Ferran Ymbert, Josep Maria Puigvert, Jaume Turra, Joan Antoni Pares, Bernardi Coronado, F Xavier Corominas, Pere Carbonell, Maria dels Angels Anglada, Lluís Llach

BEAN

- 1 - Andreu Fonoil.
 - 2 - Albert M Gironès.
 - 3 - Josep M Solé
 - 4 - Maria Morante.
 - 5 - Josep M Fernández.
- Maria Dolors Toldrà, Jordi Domènech, Pilar Serrano, Enric Llucià, Isabel Martos, Jaume Elias, Antoni Pinos, Alfons Fernández, Josep M Janer, Isidre Marín, Hermenegild Robledo, Miquel Puigmagín.

US

- 1 - Jordi Creixans.
 - 2 - Francesc Tubau.
 - 3 - Joan Ataz.
 - 4 - Andreu Pérez.
 - 5 - Eugeni Gómez.
- Maria Rosa Pascual, Francesc Molina, Joan Carles Gelabert, Josep Lafuente, Carles Sánchez, Josep Vilchez, Jordi Córdoba, Josep Macias, Josefine Rubio, Pere Gordo, Emili Rodríguez, Agustí Figueras.

PSA

- 1 - Manuel Pereira.
 - 2 - José López
 - 3 - Filomeno Fernández.
 - 4 - Marisa Abelaira.
 - 5 - Angel Canalejo.
- Doloras Márquez, Carlos Barberán, Tarsilla López, Antonio Leyva, Concepción Pacheco, Antonia Conde, Nicolás Retamosa, Cándida Alba, Francisca Davila, Dolores Salomando, Antonio Duarte, Antonio Gavilán

SC

- 1 - Just Santana.
 - 2 - Pere Arara.
 - 3 - Albert Amiel
 - 4 - Ramon Martí.
 - 5 - Josep Marcos.
- Ernest Vila, M Carme Santa na, Manuel Blasi, Pere Alvarez, Joan Castellvi, Pere Pages, Africa Conde, Antoni Pérez, Maria del Carme Valladares.

UC

- 1 - Angel Moruno.
 - 2 - Josep Illia.
 - 3 - Carles Freixas.
 - 4 - Ramon Munera.
 - 5 - Alonso Revidiego.
- Rafael Palomero, Maria Victoria Girona, Joan Espigares, Agustí Roura, Deogracias Arroyo, Lluçia López, Joan Sánchez, Pere Marín, Conceicó Hernandez, Josep Freixanet, Potra Alcaide, Llorenç Benitez.

FN

- 1 - Martín Marro.
 - 2 - Juan Sellas.
 - 3 - Pablo Quizonas.
 - 4 - Andrés Palma.
 - 5 - Maria Teresa Vila.
- Joaquín Valls, Rafael Abelenda, Faustino Gómez, Antonio Solsona, Fernando Acevedo, Antonio Tapia, Eugenio Aguilar, Isaias Ramos, Manuel Cáceres, José Luis Costales, Emilio Aguilar, Alfredo Gómez.

casademont[®]

INDÚSTRIA DE LA CARN

DE LA CARRETERA DE LA VERGONYA I DEL TREN D'OLOT

Començo per dir que sóc un producte del tren d'Olot, tan lligat amb la Carretera de la Vergonya.

El meu pare hi va treballar 50 anys i jo no vaig néixer en un vagó de tercera per qüestió de minuts. Encara que semblava mentida vaig aprendre a anar en bicicleta en un dels furgons nous, que eren més espaiosos que els antics. Fins als 14 anys vaig viatjar amunt i avall per tota la línia, ja fos per anar a veure parents pels pobles del mig, a pescar a la Font Picant, llavors encara un paratge idíl·lic, o per fer-me arrencar els caixals pel cap de l'estació de Salt, el senyor Lamarca, qui de viu en viu ens ho feia de franc als fills dels ferroviaris. Si de petit vaig assistir a la inauguració de la famosa màquina TER i al descarrilament del primer tren que va arribar fins a Olot, de gran vaig estar a punt de morir ofegat quan el 19 de Maig del 1948 el tren que ens portava d'excursionistes del G.E. i E.G. cap a l'aplec de Sant Pelegrí de Cogolls va caure a l'aigua, degut a un sabotatge, poc abans d'arribar a Bescanó. Encara hi ha qui diu que va ser un accident. No, no fou un accident. El mateix maquinista Margó em va dir que en arribar a l'alçada de la gorga el seu fogoner li va cridar: "Salta Margó que la via està tallada". En Margó se'n adonà també i d'un bot, per la dreta, es va tirar de cap al Ter. Si hagués tardat un segon més, l'hauria esclafat la locomotora que es va estibar darrera d'ell.

Jo anava en el primer vagó dels que varen quedar descarrilats, però encara a dalt de la via. Tots devem la vida al fogoner que va pitar frens com un desesperat abans de saltar pel cantó de la carretera, i el moço de tren va frenar automàticament. De no haver estat així, tot el tren hauria caigut a l'aigua arrossegat pel pes de la màquina. Uns quatre-cents ens hauríem ofegat sense remei. La frenada va ser seguida de forts sotrats perquè les rodes rutllaren sobre les travesses abans d'aturar-se. Una nena del meu costat xisclava i volia obrir la porta per baixar; vaig haver-la d'agafar pels cabells i encara em sembla que la sento quan em va dir: —"Es que n'hi ha un que neda"... Vaig treure el cap per la finestra, era cert, era en Margó que n'aprenia.

Vàrem estar de sort. La caldera de la màquina, que normalment hauria hagut d'explotar al contacte amb l'aigua freda, no ho va fer, i això fou la segona part del miracle; sí, del miracle, perquè de llavors ençà sempre he dit que si encara hi ha miracles, allò en va ser un. Pocs dies després vàrem pujar tots plegats, amb el bisbe Dr. Cartanyà, a la Mare de Déu

dels Àngels en prova d'agraïment d'haver-ho pogut contar. Pel camí jo em deia que si ens haguéssim ofegat hauríem pogut anar-hi volant còmodament, com els àngels en què ens hauríem convertit.

I ara que ja he dit perquè mai més podré oblidar el poble de Bescanó, on vaig tornar a néixer, parlem de la Carretera de la Vergonya.

Quan és qüestió de les carreteres de Girona a Olot, gairebé sempre es parla només de la N-150 per Banyoles i Besalú, com si la N-141 no fos de prou categoria. Això és perquè a Castellfollit fa temps que tenen un diputat, en Sala, que no ha parat de moure brega on calia per tal de fer adobar la seva carretera. Mentrestant els diaris ben poca cosa diuen de la carretera que passa per Bescanó, on fins fa poc no ens ha sortit un senador, en Casademont, que suposo que ara ja se'n preocupa. Però és evident que en Sala té l'avantatge que fa més temps que va començar.

És ben cert que les obres de les carreteres costen ara un ull de la cara. No és com abans quan jo era

petit, que si hi havia un clot massa escandalós, el peó caminer hi amuntegava uns bons grapats d'herba, hi tirava una paletada de sorra, orinava al damunt, ho xafava tot ben xafat em els peus, i la carretera quedava com nova fins que passés un altre carro.

Els cabdals que s'hagin de desprendre per adobar la carretera N-150 hauran de sortir inevitablement de l'erari públic. En canvi hi hauria una manera que, al meu entendre, faria possible l'arranjament decent i ben barat de la carretera N-141 i la sotmeto al nostre senador.

Tan bon punt els de Madrid varen fer plegar el tren d'Olot, a "algú" li va faltar temps per a fer procedir, amb nocturnitat i alevosia, a l'alçament dels pel cap baix 125 quilòmetres de rails de bon ferro que varen desaparèixer pel "foro" com diuen al teatre.

El nostre senador hauria de furetejar on va anar a parar aquell bé de Déu de vies; si és que les comptabilitzaren con Déu mana o bé si varen anar a petar a la butxaca d'"algun" personatge ben situat. En aquest cas, que ens tornin el ferro o bé que ens paguin el que ara valdria.

(Recordeu el cas de l'antiga estació de la Renfe de Girona que feia fàstic de veure i d'entrar-hi? Un bon dia els diaris varen publicar la nova que aviat la tirarien a terra i seria substituïda per una de monumental, la que tenim avui. Doncs bé, a correu "algú" va fer gastar una milionada per a restaurar l'estació vella, i un cop acabades les obres la varen enderrocar, quan ja quasi feia mig goig. "Algú" que no es voldria deixar perdre la comissió?)

Fin i tot —no siguem malpensats— suposant que l'arrencada de vies es feu com Déu mana, no seria just que el valor de tantes i tantes tonelades de bon ferro arrabassades al nostre tren, servís per a acondicionar la Carretera de la Vergonya que tant ha hagut de sofrir amb la desaparició del tren d'Olot, company seu inseparable de tants anys? Si la treta de les vies del tren d'Olot es feu legalment, l'arranjament de la N-141, que calia haver fet abans de plegar el tren d'Olot, haurà d'esperar que surtin cabdals d'allà on sigui, però si les coses haguéssin anat d'altra manera, qui sap si, encara que fos emprant una mica de xantatge, aconseguiríem que aquesta carretera nostra (i dic nostra perquè jo sóc de Sant Feliu de Pallerols) perdés la vergonya d'un vegada.

I si ho provéssiu, senyor Casademont?

JAUME GASCON I RODA
(foto de l'autor)

ATLETISME

Tal com estava previst i malgrat el mal temps, el passat diumenge dia 24 es va celebrar el "II CROSS DE BESCANÓ" de competició provincial sota l'organització del Club local CLUB POLI-ESPORTIU BESCANÓ. La participació no va ésser molt nombrosa per les inclemències del temps, però en ella hi varen participar 115 atletes, integrats a 11 Clubs, a més de varis independents.

Els atletes participants varen sortir de l'Avda. de l'Assumpta, davant de la botiga Merceria Roser, seguint pel camí de la torres, canyer voltant de la zona esportiva i darreres cases del Patronat, per seguir fins al mateix lloc de sortida.

Les proves van començar a dos quarts de deu i varen acabar a la una i deu. Els primers classificats foren els següents, així com els representants de Bescanó:

CADET MASCULÍ

Josep M.ª Raya del C.O. Farnés, amb 10'41"

CADET FEMENÍ

Montse Sabatés, del A. Bisbalenc amb 9'10"

en el 5.è i 6.è les germanes Josefina i Montse Serrano, del C.P. BESCANÓ.

INFANTIL MASCULÍ

Josep Fortià, del P.E. Flassà, amb 9'17"

i en el lloc 16 en Joan Puig, del C.P. BESCANÓ.

INFANTIL FEMENÍ

Cristina Fernández, del G. Montgrí, amb 6'22"

en els llocs 4,5,6,7,9 i 10 les bescanonines, Carreras, M.ª C. Sabench, Ruvírola, Frigolé, M.ª A. Sabenchs i Prat.

BEJAMÍ MASCULÍ

Joan Cocomo, del C.O. FARNERS i en el lloc 4.art en Joan Comamala, del C.P. BESCANÓ.

BENJAMÍ FEMENÍ.

Mònica Giménez, del C.O. Farners i en el 2.on i 3.er la Glòria Serrano i l'Olga Pérez, del C.P. BESCANO.

JUVENIL MASCULÍ

Alfons Marqués del C.A. Lloret, amb 11'47"

JUVENIL FEMENÍ

Anna Bernejas, del P. Sant Hilari, amb 15'22.

ALEVÍ MASCULÍ

Jordi Condom, del A. Palamós amb 6'33"

I en el 17è, lloc l'Adan Llagostera, del C.P. BESCANÓ.

ALEVÍ FEMENÍ

Yolanda Vanzaten, del Sant Miquel, amb 5'04"

I en els llocs 5, 7 i 8 Susagna Sabench, Ester Franc i Ingrid Patiño del C.P. BESCANO.

JUNIOR MASCULINS

Ramon Valls del P. Sant Hilari, amb 20'47"

VETERANS MASCULINS

Miquel Puig, de l'At. Bisbalenc, amb 23'23"

JUNIOR FEMENÍ

Montserrat Rosell, del A. Palamós, amb 15'18"

SENIOR FEMENÍ

Montserrat Blaya del Club Nestlé, amb 15'20"

VETERANS FEMENÍ

Anna Espona, presentada lliure amb 17'58"

SENIORS MASCULÍ

Manel Caparrós, del Club Nestlé, amb 31'26"

L'entrega de premis la presidí l'Alcalde senyor Carreras, en companyia dels membres del C.P. BESCANÓ de la Federació Provincial i del Col·legi d'Àrbitres, així com representants de les entitats locals C.E. BESCANÓ i ALBA BESCANONINA.

Sortida de SENIORS-Masculí.

Entrega de premis als concursants de Bescanó.

Lliurament del premi de categoria BENJAMÍ-MASCULÍ al noi de Bescanó JOAN COMAMALA, del C.P. BESCANÓ.

TARDA DE CINEMA

Les rebaixes sempre són ben rebudes. Si el que et proposen és un negoci que no pot fallar, llavors és difícil, molt difícil, rebutjar-lo. Havia llegit a la premsa que, a Girona, ja s'hi podia veure el mateix que a Perpinyà i al mateix temps guanyar-se unes pessetes, les que costava el desplaçament a aquella població francesa.

Disposat a no deixar-ho passar, una tarda m'hi vaig deixar caure.

Vaig donar un parell de passades per davant de la cartellera per assegurar-me'n bé i sí, no podia fallar; era una "S" com una casa de pagès. Devia tenir un posat com d'ocell caigut del niu, perquè la dona de la finestrella no em treia la vista de sobre; endevinava que no era de la clientela. Vaig tossir un parell de vegades amb energia, fent-me l'habitual i va allargar-me el paperet amb un posat de: per vós el pillastre.

En entrar a la sala em va impressionar el silenci que hi regnava; era un silenci estrany, un silenci espès. Un silenci, com us ho diré? com el que es fa quan a un grup de començals, que ja fa estona que esperen a la taula els posen la plata d'arròs al mig. Tothom calla, tothom menja. És que allà hi havia arròs, i es menjava a cullerada plena.

A la pantalla, una noia, la que anava vestida, es movia nerviosa i vaig pensar, al primer toc, que era que se li havia espatllat la cremallera, però ja més endavant, en captar l'argument, vaig veure que no, que el que tenia era un complex, que es debatia en un dubte. Era que quan era petita li havien explicat que els consorts es morien si consumaven el matrimoni. Ell ja portava uns anys casada i dubtava entre viure o complir amb els seus deures matrimonials.

Per sortir de dubtes havia convidat uns matrimonis amics i els havia atipat de marisc i coses semblants. Llavors estava esperant que es produïssin els efectes, que ja començaven a manifestar-se en forma d'escenes que eren una mostra de com pintaria Rubens a l'època actual.

Efectivament un matrimoni es va morir i allò estava tan embolicat que varen haver d'enterrar-los tots dos en una sola caixa. No hi havia manera de desfer-ho! Vaig posar-hi atenció i la veritat és que tampoc no em veia capaç de triar-ho. La senyora del costat en veure'm tan interessat, segurament que es va creure en la necessitat d'aclarir-m'ho i, sense deixar de mastegar xiclet, em va dir entre dents i amb gran credulitat: Han quedat en...ganxats! Ho vaig deixar així perquè, amic Sanxo, hi ha coses que val més no remenar-les.

Amb tot, la protagonista no es decidia a estirar la cremallera i allò començava a intrigar-me. Fou quan ja es presentia l'acabament —es veu que la guardaven per les postres— que es va decidir a l'obertura, que no fou cap a la dreta ni cap a l'esquerra sinó pel centre. Llavors es sentí per tot el local un bramul fons, un sospir, un alliberament, com si s'hagués rebenat una caldera de vapor. Vaig adonar-me que aquella curiositat meua era compartida per tots els assistents, amb escreix, que tothom estava desitjant veure què hi havia embolicat amb aquells quatre pams de roba i la cremallera.

Ensenyament, allò que se'n diu ensenyament, si n'hi havia no el vaig saber veure. Més aviat diria que semblava dubtes, perquè grans devien ésser els que degueren formar-se les senyores i senyoretetes en edat de votar —només faltaria!— que hi assistien a l'hora de posar-ho a la pràctica. Vull dir a l'hora d'intentar la caça d'algun exemplar interessant com es diu ara.

Ensenyar o no ensenyar?

PIP

BÚSTIA DE LAPILAISTRA

Col·laborem a Lapilastro.

La nostra revista Lapilastro ja ha entrat en el segon any de la seva publicació i pel que sembla té molts anys de vida, doncs per les opinions d'altre gent se li reconeix un bé per al poble, perquè tothom hi pot col·laborar sense cap mena d'inconvenient sigui de la ideologia que sigui, i així també és com jo la veig.

Conversant amb gent d'altres pobles que han vist la revista Lapilastro els ha semblat molt bé per un poble com és Bescanó. I podem estar orgullosos de l'equip de redacció que la presenta tan bé.

I ara voldria exposar un altre tema, el mateix que vaig exposar dies enrera. Em refereixo al safareig. Alguns em diran perquè insisteixo tant en aquest tema? Doncs vull dir que els que tenen de prendre aquesta decisió de canviar-lo de lloc que s'ho repensin més bé, ja que el tenim en el Casc Antic del poble i seria molt bonic conservar-lo com una relíquia dels nostres passats; i més tard, quan ja no ens fes falta per a rentar-hi s'hi podria col·locar en el mateix sortidor, una imatge d'una dona rentant, ja que al meu entendre seria un monument a les dones rentadores de Bescanó i a la vegada seria un embelliment del mateix lloc.

Un altre tema del que voldria parlar és que en el mes de gener vaig col·laborar amb l'Ajuntament a fer una recollida de firmes referent a la nostra Carretera Nacional-141, per tal de poder aconseguir una millora. I en bé d'això vull expressar el meu agraïment al poble el qual va respondre molt bé. Per altre part a Bescanó tenim gent que fan el que poden per tal de tenir una carretera millor, i tenim l'esperança de què un dia o altre tindrem una carretera com Déu mana.

Nosaltres, conductors de cotxes de línia, tenim una gran responsabilitat, doncs són moltes les vides que portem, és per això que, amb la col·laboració de totes aquestes firmes i altres gestions, esperem facin algun efecte.

També dec agraïment a l'Ajuntament, per l'aparició del banc i cobert aparegut a Can Barató, en benefici dels veïns de l'Arrabal, ja que així estan resguardats de la pluja, mentre fan espera de l'autocar de línia.

Segons es diu, l'Ajuntament procurarà posar-ne d'altres a les parades del seu municipi la qual cosa repercutirà en bé de tot el veïnatge de Bescanó, que de moment ja ha demostrat el seu agraïment amb el següent escrit:

"Gràcies a l'Ajuntament,
tenim soplug i seient."

I per la meua part, també les gràcies.

EMILI MONER I RUFÍ

construccions frigolé, sl

C/ Major, 50

Telèfon 44 00 07

Bescanó (Girona)

V	L	A	A	I	L	A	J	V	M	J	A
í	í	M	D	A	T	M	R	E	A	í	V
L	A	L	A	L	O	Y	N	U	R	B	í
A	P	í	O	N	D	A	O	U	G	V	
B	í	H	O	V	G	í	G	í	N	N	A
A	L	A	N	G	í	E	S	N	í	T	U
R	A	F	T	V	R	D'	E	S	F	A	G
E	S	N	T	G	O	C	O	D	í	R	í
í	A	N	T	í	N	í	R	N	C	E	A
X	A	N	E	A	A	L	E	E	Y	M	E
S	A	S	M	T	S	E	L	G	N	A	N
S	R	T	C	P	U	N	Y	E	T	M	R

SOPA DE LLETRES

En aquest requadre hi ha amagats els noms dels 8 municipis veïns de Bescanó. Es llegeixen en horitzontal, vertical o diagonal, i tan del dret com del revés.

SOLUCIONS A L'ENCREUAT N.º 10

HORIZONTALS

1.- Fantàstic. 2.- M. Son. Tap. P. 3.- Ap. Menor. Ta. 4.- Tri. ualociN. 5.- Reterll. nroT. 6.- I. Amc. Oje. O. 7.- Mite. iramaM. 8.- Ocarina. Avui. 9.- No. Grocs. Em. 10.- I. Fin. ieR. A. 11.- Paridores.

VERTICALS

1.- Matrimoni. 2.- F. Pre. icO. P. 3.- As. Itata. Fa. 4.- Nom. Emergir. 5.- tneurC. irnl. 6.- A. Nau. Ino. D. 7.- stoL. Oració. 8.- Taronja. Ser. 9.- iP. Crema. Re. 10.- C. Tio. Ave. S. 11.- Pantomima.

NÚMEROS DE TELÈFON DE SERVEIS PÚBLICS

Ajuntament	44 00 05	Casa Rectoral	44 02 81	Funerària	44 01 32
Banca Catalana	44 02 50	Correus	44 02 40	Guàrdia Civil	44 01 33
Banc Popular	44 02 50	Escola Nacional	44 02 28	LAPILASTRA	44 01 18 - 44 00 71
Caixa d'Estalvis	44 02 66	Farmàcia	44 00 59	Metge (Dr. Latorre)	44 00 83

RACONS DE BESCANÓ

Per: Pere Magrià i Pou

Vet aquí que ja tenim mercat a Bescanó! Doncs...sí. El passat dimarts, dia 19 de febrer, el vàrem estrenar a primera hora. Al principi quan es parlà de fer mercat a Bescanó, semblava una utopia, ja que aquesta tasca era una de les que UNIO POPULAR BESCANONINA portava en el seu programa en el cas de guanyar les passades eleccions municipals. És a dir, ja els quedarà una de menys per a realitzar si volen, com sembla, complir-lo tot.

El reportatge el vaig fer pels voltants de les nou del matí. Per aquest motiu, ben poca era la gent que hi comprava a aquella hora. Llavors, al migdia vaig tornar-hi, i preguntant als marxants com els hi havia anat, sembla ser que la venda no va anar ni bé ni malament, és a dir, normal, per ésser el primer dia. De totes maneres, una cosa sí va quedar clara: que el proper dimarts tots tornaran a venir.

Les senyores LAURA I DOLORS, tot triant les taronges que abans havien regatejat. No s'ho devien pas pensar de sortir a primera plana de LOS SITIOS, i al darrera de LAPILASTRA.

Podem veure una vista general del mercat tot enter. En primer lloc, un vehí de Bescanó oferint llurs productes.

Cal fer esment, però, que ben poca era la gent del poble mateix que hi va anar a vendre, tot i que com tots sabem a Bescanó tenim venedors ambulants que corren arreu de les comarques per anar-hi a vendre.

Al mateix temps caldria que els pagesos hi vinguessin a vendre llurs productes del camp, i que la gent s'acostumés d'anar a comprar al nostre mercat, sobretot els productes del camp que ells puguin oferir-nos directament.

Una de les coses que varen fer adonar-me algunes clientes, és el baix preu que la fruita anava al mercat. Sembla ser que a les botigues del poble, la vénen a uns preus un xic cars, i fou molta la gent que proveí de fruita per a tota la setmana. Això, per descomptat, ho notaran d'ara endavant els botiguers, que deuen ja haver posat el crit al cel.

La balança en aquest moment no pesava res de res. Més tard, però, tot el que es veu en el mostrador s'acabà.

La Margarida tot pensant...Les hauré comprat cares aquestes taronges?...Qui sap si són dolces?

DEP. RELACIONS PÚBLIQUES. Ad. B.E. nº 10/05/00/1

Estimem

tots els qui fan de la dansa
la més bella expressió
de la nostra cultura

BANCA CATALANA